

DE STER

November 1973, 73e Jaargang, Nummer 11

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

November 1973
73e Jaargang, Nummer 11

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C.J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per halfjaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voo. leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Inhoudsopgave

Er is maar één weg. President Marion G. Romney	443
München 73	446
Drie aspecten van de vrije wil. Broeder Thomas S. Monson	454
Wijk niet van je pad af. Mildred Barthel	457
Uw woordje leren doen. Bjarne Christensen	460
Een vraaggesprek met bisschop Victor L. Brown	463
De presiderende bisschoppen van de Kerk	465
Wachter, waarschuw de goddelozen. Ezra Taft Benson	466
En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie.	
Vaughn J. Featherstone	471
Zaligheid door de Kerk. Mark E. Petersen	475
DE kleine STER	
De schepping. Mozes 2-3; Abraham 4-5	161
'n Zakmes en honkbal. Delbert L. Stapley	164
De voetbal. Sherrie Johnson	166

Omslag: Het Olympiadepark te München, waar de derde inter-regionale conferentie is gehouden. Zie bladzijde 446.

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP

Door President MARION G. ROMNEY

Tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

ER IS MAAR ÉÉN WEG

De apostel Paulus schreef aan de Galaten:

„Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

Gelijk wij tevoren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt. (Gal. 1 : 8-9.)

De heiligen in Galatië vormden een kleine minderheid wier omgeving hoofdzakelijk gevormd werd door heidenen en verder door enkele joodse christenen, die Judeërs genoemd werden omdat zij in waren dat de joodse wet nageleefd moest worden. Christus geloofden maar er nietemin van overtuigd. Onder druk van deze pseudo-christenen hadden de Galaten zich aan de eisen van „de wet” aangepast, hoewel Paulus hen had onderwezen dat Christus de wet vervuld had. Toen Paulus van hun afval kennis nam schreef hij hun zijn brief. Zijn doel was hen, indien mogelijk, ervan te overtuigen dat het Evangelie van Jezus Christus de enige weg tot zaligheid was. Hij trachtte hen zich te doen wapenen tegen de verleidingen en valse leerstellingen waarmee zij werden geconfronteerd.

Wij bevinden ons thans in een situatie die niet veel afwijkt van de omstandigheden waaronder de Galaten leefden. Evenals zij in hún tijd, leven wij nú in een maatschappij die het niet langer nodig acht te leven in overeenstemming met de leerstellingen van het Evangelie van Jezus Christus. Wij zijn, bijvoorbeeld, blootgesteld aan de satanische leerstelling die zegt dat alle wegen naar de hemel voeren. Vele mensen geloven in deze stelling. Er wordt ons voorgelouwd dat er geen God is: „Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij: dan zal het wél met ons zijn.” Anderen zeggen: „... Eet, drinkt en weest vrolijk; vreest nochtans God – Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; liegt dus

een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naaste; daar steekt geen kwaad in; doet al deze dingen, want morgen sterven wij; en indien het zo zij, dat wij schuldig zijn, zal God ons met weinige slagen slaan, en ten slotte zullen wij zalig worden in het koninkrijk Gods.” (II Ne. 28 : 7-8.)

Wij staan ook onder druk van hen die „van trots zijn opgeblazen, ... die valse leerstellingen prediken, ... die hoererij bedrijven, en de rechte weg des Heren verdraaien.” (II Ne. 28 : 15.)

Deze kwade invloeden doen zich maar al te vaak heel concreet gelden.

Enige tijd geleden ging een fijne jongeman, die in een gezin van heiligen der laatste dagen was opgevoed, studeren aan een van de grote universiteiten. Toen hij terugkeerde vertelde hij dat hij er diverse mensen had ontmoet met verschillende achtergronden en had bemerkt dat zij zich helemaal niet van hem onderscheidden. Hij zag daarom geen reden waarom hij zich moest houden aan de regels van onze Kerk, regels waaraan zij zich niet hielden.

Onlangs deelden leiders van jonge volwassenen ons mee dat leden van hun groep, opgenomen in het universiteitsleven, voortdurend in contact kwamen met mensen, die niet hetzelfde geloofden en zich verschillend gedroegen van de leden van de ware Kerk; dat deze jonge mensen, hoewel betrokken bij kerkelijke activiteiten, nog steeds gesterkt moeten worden tegen de invloeden die hen bedreigen.

Temidden van deze en talloze andere situaties, die het geloof vernielen, moeten wij voortdurend op onze hoede zijn en altijd deze druk weerstaan. Wat wij nodig hebben is de overtuiging en de zekerheid, die Paulus de Galaten trachtte te geven, dat er niet vele wegen, maar slechts één weg naar de hemel voert.

Jezus trachtte zijn toehoorders voortdurend van deze waarheid te overtuigen. In Zijn bergrede zei Hij:

„Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan. Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, . . . weinigen zijn er, die denzelven vinden.” (Mt. 7:13-14.)

Toen Jezus na Zijn opstanding op het Amerikaanse continent kwam, onderwees Hij de Nephieten hetzelfde, in gelijke bewoordingen. (III Ne. 14:13-14.) En wederom in deze laatste bedeling herhaalde Hij gelijkkluidend deze aanwijzingen. (L&V 132:24-25.) Wat de Schriften ons hier leren doet ons denken aan de profetische leringen uit Lehi's droom van de boom des levens. Die is te vinden in de passage over zijn visioen van een ijzeren roede die langs de oever van de rivier naar de boom des levens voerde. (I Ne 8:19.) Zij, die de roede, het Woord van God voorstellend, niet wilden vasthouden en volgen, verdwaalden in de donkere mist en gingen verloren.

Het geheimenis van de nauwe poort is het geloof in de Here Jezus Christus. De ijzeren roede waaraan wij ons moeten vasthouden is het woord van God. Het hoofdthema van alle Schriften, met inbegrip van de leringen van de Heiland zelf, is de goddelijkheid van Christus, de belangrijkheid van het geloof in Hem en de strikte gehoorzaamheid aan Zijn geboden.

Sprekend tot de profeet Joseph Smith zei de Here: „. . . indien gij Mij in de wereld ontvangt, dan zult gij Mij kennen, en uw verhoging ontvangen, zodat, waar Ik ben, ook gij zult zijn.” (L&V 132:23.)

De gebiedende boodschap, die wij moeten begrijpen en aannemen, luidt dat wij de geboden van de Here nauwgezet moeten gehoorzamen willen wij Hem ontvangen. Gelukkig zijn wij allen zo geschapen dat wij aan de vereisten kunnen voldoen, als we maar willen.

In september 1832 sprak de Here tot de profeet Jo-

seph Smith en zes ouderlingen, zeggende: „En nu geef Ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.

Want het woord des Heren is waarheid, en alles wat waarheid is, is licht, en alles wat licht is, is Geest, namelijk de Geest van Jezus Christus.

En de Geest geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.

En een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, ja tot de Vader.” (L&V 84:43-47.)

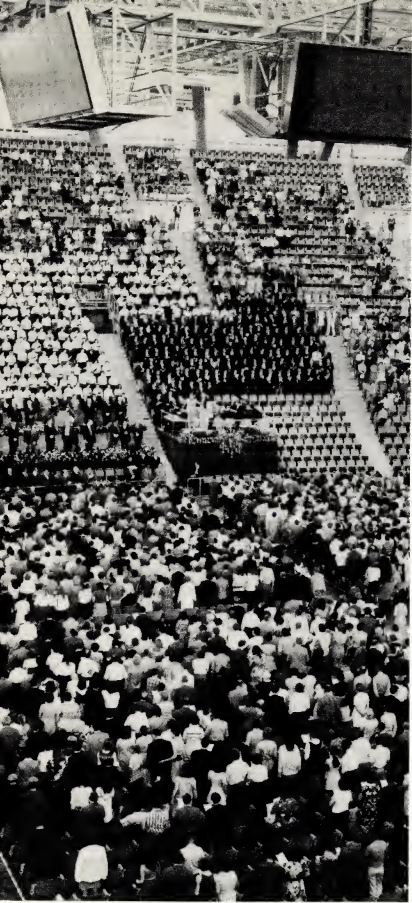
Jezus sprak tot Thomas: Ik ben de Weg, de Waarheid, en het Leven. (Joh. 14:6.) Er is slechts één weg. De oudste apostel verklaarde dit tegenover het Sanhedrin toen hij tezamen met Johannes voor het gerecht gedaagd was terzake van het eerste wonder dat de apostelen van de vroeg-christelijke Kerk verricht hadden. — Zij hadden aan de poort van de tempel een lamme man genezen.

In antwoord op de vraag: „Door wat kracht, of door wat naam hebt gijlieden dit gedaan?” zeide Petrus, vervuld zijnde met de Heilige Geest, tot hen: „Gij oversten des volks, en gij ouderlingen van Israë! Alzo wij heden rechterlijk onderzocht worden over de weldaad aan een krank mens geschied, waardoor hij gezond geworden is;

Zo zij u allen kennelijk, en het ganse volk Israëls, dat door de Naam van Jezus Christus, den Nazarener, Dien gij gekruist hebt, Welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond.

Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is. En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.” (Hand. 4:7-12.) *

MÜNCHEN 73

Op 24, 25 en 26 augustus werd de derde interregionale conferentie van de Kerk gehouden, in het Olympisch park te München in Duitsland. Het Eerste Presidentschap leidde de aanwezige delegatie van algemene autoriteiten. Het Tabernakelkoor was er voor opnamen van „Music and the Spoken Word“. Tevens verzorgde het de zang voor de zondagmorgenvergadering. Ook de plaatselijke leiders namen er aan deel; velen van hen verzorgden de gebeden en toespraken.

Het was de eerste maal dat een dergelijke conferentie op het vasteland van Europa werd gehouden en bovendien was het een unicum omdat er de heiligen uit acht Europese landen — Oostenrijk, België, Frankrijk, Duitsland, Nederland, Italië, Spanje en Zwitserland — die zes verschillende talen spraken bij betrokken waren.

In de eerste plaats willen wij onze leden, zelfs die het verst van de hoofdzetel van de Kerk af wonen, duidelijk maken dat ze niet vergeten worden en dat de Algemene Autoriteiten van de Kerk ook hun belangen ter harte nemen en zich ook voor hun belangen inzetten, net als voor de leden die dichter bij de hoofdzetel van de Kerk wonen.

President Harold B. Lee

„Het is goed, dat wij hier zijn“. Deze woorden, die Petrus sprak tijdens de wonderbaarlijke gebeurtenis op de berg der Verheerlijking (Mattheüs 17:4) hadden ook door ieder die de interregionale vergadering te München bijwoonde uitgesproken kunnen worden. Een van de leden had vlak voor de laatste vergadering op zondagmiddag het volgende commentaar: „De Geest is hier op overweldigende wijze over ons uitgestort.“ En zo was het. De Europese heiligen zullen beslist nog lang napraten over „München“.

De bijeenkomsten begonnen voor de jeugd op vrijdagmiddag met de finales voor volleybal en tafeltennis. Op vrijdagavond gaf de jeugd uit de verschillende landen die vertegenwoordigd waren voor een enthousiaste menigte roadshows, volksdansen en volksliedjes ten beste in de sporthal.

Op zaterdagmorgen begonnen de normale vergaderingen van de conferentie waarbij president Lee elke vergadering zelf leidde. Op zaterdagavond werden ook vergaderingen gehouden voor de zusters en voor de priesterschap,

waarbij de Algemene Autoriteiten en de plaatselijke leiders elke groep aanwijzingen gaven ten aanzien van hun verschillende plichten. Tevens spraken zij woorden van bemoediging en gaven ze raad.

Eén van de opmerkelijkste dingen van de conferentie te München was de kwaliteit van de muziek . . . Er waren twee grote koren geformeerd die mede de zang tijdens de conferentie verzorgden. Zoals de naam reeds zegt, omvatten het Noordkoor en Zuidkoor leden uit de noordelijke en zuidelijke re-

We zijn hier gekomen om onze leden aan te sporen getrouw te blijven aan het verbond [van de doop] om als waarachtige getuigen van God in alles te allen tijde en op alle plaatsen pal te staan, onverschillig waar zij zich ook mogen bevinden, zelfs tot in de dood, zodat anderen hun goede werken mogen zien en hun Vader in de hemel verheerlijken. Dat betekent, dat anderen er toe gebracht worden het Evangelie van Jezus Christus, de macht Gods tot hun zaligheid, te aanvaarden.

President Harold B. Lee

gio's van het interregionale gebied waarvoor de conferentie gehouden werd. Als een dergelijk koor wordt geformeerd uit leden uit verschillende naties, moet er op plaatselijk niveau geoefend worden. De leden van het koor moesten eens of tweemaal per week bij elkaar komen op ring- of districtsniveau. Dit vergde veel toewijding.

Er was één bijzonder geval: de leden van de gemeente Wenen I (Oostenrijk) waren ook betrokken bij het bouwen en inwijden van een kapel. Nu kwam er een zang-oefening samen te vallen met een feest dat de gemeente georganiseerd had ter gelegenheid van het bereiken van het hoogste punt. De leden van het koor, die in die gemeente woonden verkozen de zangoefening bij te wonen omdat dat hun plicht was. Een van die koorleden sprak ook voor de

Van links naar rechts: Jacob de Jager, Charles Didier en F. Enzio Busche, regionale vertegenwoordigers, en Immo Luschin von Ebengreuth, president van de tempel in Zwitserland.

Leden in gesprek met de plaatselijke priesterschapsleiders.

anderen toen hij beweerde: „We leerden niet alleen zingen, maar we gingen een grotere eenheid vormen en ontwikkelden meer liefde voor elkaar. Het Evangelie verblijdde ons, wij mochten ervan zingen. Ons getuigenis werd geweldig versterkt. Het was een fantastische manier om ons op de conferentie te München voor te bereiden.“

Het is duidelijk gebleken hoe hard de leden van het koor, de dirigenten en de organisten gewerkt hebben en met welk een toewijding dit gebeurde. Zij, die aanwezig waren roemden veelvuldig de muziek als een van de dingen die tijdens de conferentie de meeste indruk gemaakt hadden.

Evenals in de andere interregionale conferenties getroosten de leden zich vele offers en soms moesten zij groot geloof betonen om aanwezig te kunnen zijn. Er waren gevallen waarin mensen vlak voor de conferentie ziek werden en pas aanwezig konden zijn nadat zij door een priesterschapsdrager gezalfd waren. Er was één broeder die zo ernstig ziek was, dat de doktoren er van overtuigd waren dat hij zou sterven. Hij werd gezalfd door de ouderlingen en herstelde in zoverre dat hij aanwezig kon zijn. Volgens de doktoren was er geen medische verklaring voor zijn herstel. Een andere broeder die blind en heel ernstig ziek was kreeg toestemming van zijn eigen dokter en reisde in gezelschap van drie doktoren uit zijn eigen ring naar de conferentie. Velen brachten ook financieel een offer om aanwezig te kunnen zijn. Er waren leden wie om andere redenen niet konden komen en hun het geld gaven die het aan contenten om te gaan ontbrak. Zo was er een vrouw van in de zeventig die huishoudelijk werk ging doen

Sport, roadshows en andere ontspanning vormden een onderdeel van de activiteiten tijdens de conferentie.

om het benodigde geld te verdienen. Niet in alle gevallen werd melding gemaakt van wat er allemaal is gedaan om geld bijeen te krijgen. Dat waren mensen, die in stilte overuren maakten, er een baantje bijnamen, anderen hielpen en zich bepaalde dingen ontzegden zodat zij de profeet konden gaan beluisteren.

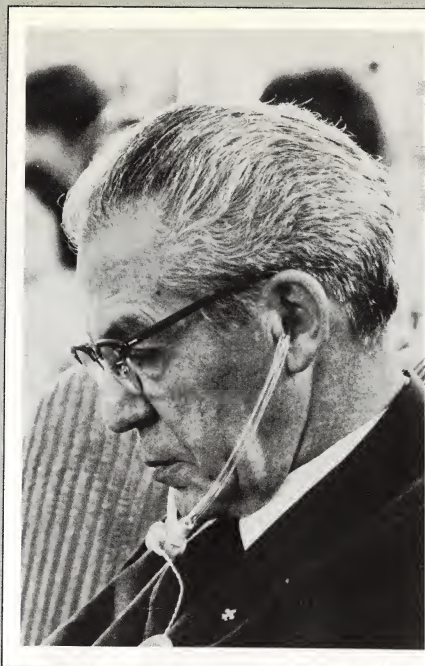
Wat voor uitwerking had de conferentie op al deze mensen die uit zoveel verschillende landen kwamen? Het Noordkoor en Zuidkoor hadden tijdens de laatste vergadering op zondagmiddag voor de zang gezorgd. Daarna barstten ze nogmaals in gezang uit: „God zij met u tot w'u wederzien ...” Men kon bij velen de tranen langs de wangen zien lopen en vele broeders stonden de tranen in de ogen. Hier waren mensen uit vele verschillende landen — landen die in veel gevallen vijanden van elkaar waren geweest — verenigd in de broederschap van het Evangelie zich gezamenlijk verheugend in de warmte van de Geest, die men daar kon voelen.

Een van de plaatselijke priesterschapsleiders zei: „Onze mensen gaan hier anders weg dan dat zij gekomen zijn. Velen van hen komen uit kleine gemeenten waar ze slechts met twintig of dertig personen vergaderen. Het met duizenden getrouwe heiligen in conferentie bijeen zijn en de profeet en de andere Algemene Autoriteiten te zien en te horen heeft hen versterkt.”

Een zendingspresident merkte op dat de conferentie een goede uitwerking op het zendingswerk zou hebben niet alleen vanwege de publiciteit, maar ook omdat de leden naar huis gingen, versterkt in hun besluit het koninkrijk op te bouwen. Het was inderdaad goed daar te zijn.

Enkele vertalers.

De problemen van München 73

Een conferentie voorbereiden zoals die in München roept aardige problemen op : de accommodatie, de zitplaatsen, veiligheid, verbindingsmiddelen, enz. Hoe fantastisch sommige van die problemen kunnen zijn blijkt uit het vertaalprobleem. Hoe regel je het dat mensen uit zes verschillende taalgebieden de toespraken van de conferentie in hun eigen taal horen?

Het vertaalprobleem werd op unieke wijze opgelost. Omdat Duitsland als gastheer optrad voor de conferentie werd die taal steeds via het geluidssysteem ten gehore gebracht (ongeveer tweederde van de vergadering verstond Duits.) Gaf een spreker zijn toespraak in een andere taal dan de Duitse dan stond er een Duitssprekende vertaler naast hem die zin voor zin vertaalde. Hierbij pau-

seerde de spreker dan even. Beide talen werden via het geluidssysteem ten gehore gebracht. De vertalingen voor de andere taalgroepen werden verzorgd door vertalers, die zich in een vertrek onder het podium bevonden. Ze kregen de toespraken via oortelefoons te horen en zagen de spreker op 'n monitor. Hun vertalingen werden tegelijkertijd via 'n radio-circuit in de grote zaal uitgezond-

den. Iedereen die geen Duits ver- stond kreeg een kleine oortele- foon met een miniatuur radioönt- vangertje uitgereikt. Men kon die ontvanger afstemmen op het kanaal waarop de gewenste taal werd uitgezonden. Op deze wijze hoorde ieder in zijn eigen taal wat er in de conferentie gezegd werd. Nog een voorbeeld om te laten zien hoe problemen soms op een onverwachte manier werden opge-

lost. In het schema was opgeno- men de wekelijkse uitzending van het Tabernakelkoor, „Music and the Spoken Word“, vanuit de sporthal. Er was in de hal geen or- gel aanwezig dat geschikt was voor de begeleiding van het koor. In feite was er in heel München geen enkel orgel dat geschikt was. Toen hoorde de broeder die belast was met het zoeken naar een or- gel iets over een orgelbouwer die

in een klein plaatsje in de buurt van München woonde. Deze man had een elektronisch orgel ge- bouwd dat bijna dezelfde klank- kleur had als een pijporgel. Er werd contact met hem opgeno- men en hij was niet alleen bereid de Kerk het orgel gratis te laten gebruiken, maar installeerde het bovendien nog kosteloos.

DRIE ASPECTEN VAN DE VRIJE WIL

Door broeder THOMAS S. MONSON
van de Raad der Twaalven

Ik wil de drie aspecten van de vrije wil met u bespreken: het *keuzerecht*, de *keuzeverantwoordelijkheid* en de *keuzeconsequenties*.

Ik ben bijzonder dankbaar dat onze wijze en liefhebbende hemelse Vader ons onze vrije wil heeft gegeven! In het allereerste begin, toen Hij Adam in de hof van Eden de bomen gewezen had waarvan hij vrijelijk mocht eten, vestigde Hij Adams aandacht op één boom en zei hem niet van de vruchten van die boom te nemen. Hij voegde hieraan toe:

„... niettemin moogt gij voor uzelf kiezen, want het is u gegeven...” (Moz. 3:17.)

Ons is keuzerecht gegeven. William C. Gregg heeft dit prachtig onder woorden gebracht in zijn gedicht:

„O weet, dat elke ziel is vrij
haar pad te kiezen, waar 't ook zij.
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
daar Hij een vrije wil ons liet.
„Voor ieder is 't geloven vrij,
God roept tot allen: Komt tot Mij!
Zijn wij gehoorzaam aan dat woord,
dan helpt Hij ons ook verder voort.”

(HL 189.)

Wij hebben keuzeverantwoordelijkheid. Wij kunnen niet neutraal zijn. Er is geen niemandsland. De Here weet dit; Lucifer weet dit. De mens wacht een grote strijd. Aan de ene kant heeft Lucifer op aantrekkelijke wijze zijn bewegwijzering aangebracht. Hebt u die ook gezien? Die is aantrekkelijk en uitnodigend en ziet er ongeveer zo uit: „Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij” „Iedereen doet het toch!”, of „Wat geeft dat nou, voor een keertje!”

Aan de andere kant plaatste de Here om ons te leiden Zijn bewegwijzering. Die luidt:

„Want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.” (Gal. 6:7.)

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond –

„En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (L&V 130:20-21.)

Wij moeten alsoo één van deze wegen volgen. Wij bezitten keuzeverantwoordelijkheid. Knappe koppen hebben controlesystemen uitgevonden om ons voor gevaren te waarschuwen. Toen ik bij de Amerikaanse marine diende, stond de sonar nog in de kinderschoenen. Zij, die in het leger geweest zijn, weten dat sonar een instrument is dat voertuigen, schepen of andere zaken signaleert. Er worden geluidsgolven mee in beeld gebracht. De operateur is gewend aan het monotone geluid van de apparatuur. Wanneer er geluidsverschil optreedt weet hij dat er gevaar dreigt en kan hij de officieren waarschuwen zodat die de koers kunnen wijzigen.

Als de mens in staat is om met sonar gevaren op te sporen, is het dan niet redelijk dat de Here Zijn dierbare kinderen een waarschuwingssysteem geschonken heeft dat hen waarschuwt als zij van Zijn pad afdwalen? Ik geef u vandaag mijn getuigenis dat wij zo'n leidende ster hebben. Dat licht toont ons alles aan, als wij het maar willen gebruiken. Ik doel op de stem van de Heilige Geest.

„Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u inzichtig maken alles, wat Ik u gezegd heb.” (Joh. 14:26.)

Naast het keuzerecht en de keuzeverantwoordelijkheid, moeten wij eens stilstaan bij de keuzeconsequenties. Ik moet terug denken aan een dag vlak voor ik achttien jaar werd. Wij allen waren erg bang. De tweede wereldoorlog was nog niet afgelopen en iedere jongeman wist dat hij een keuze moest maken. De keus was vrij beperkt. Hij kon kiezen voor de landmacht of voor de marine. Ik koos de marine. Met vierenvestig andere jongens stond ik daar in het inlijvingskantoor. Ik zal het beeld van de officieren, die naar ons toekwamen en ons lieten kiezen, nooit vergeten. Ze zeiden: „Jongeman, je moet een belangrijke keuze doen. Het is misschien verstandig om beroepsmilitair bij de marine te worden. Je kunt voor vier jaar tekenen en zult dan een zeer goede opleiding ontvangen. Je krijgt dan alle mogelijke medewerking omdat de marine je respecteert.

Als je geen gebruik maakt van deze mogelijkheid kun je bij de reservetroepen van de marine worden ingedeeld. De marine laat zich in dit stadium van de strijd niets aan de reservisten gelegen liggen. Je zult niet worden opgeleid en je werkterrein ligt op zee. Niemand kent je toekomst."

Toen vroegen zij ons op een stippelijnen een handtekening te plaatsen. Ik draaide me om en vroeg mijn vader: „Wat moet ik doen, Pa?" Met een brok in de keel antwoordde hij: „Ik weet niets van de marine." Dat gold voor elke vader die daar toen was. Van de vierenveertig jongemannen hadden er al tweeënveertig voor een dienstverband van vier jaar gekozen. De drieënveertig was er lichamelijk ongeschikt voor, zodat hij bij de reservisten moest worden ingedeeld. Toen kwamen zij op mij af; ik beken dat ik een gebed ten hemel had opgezonden en hoopte vurig dat de Here het zou verhoren. De Here verhoorde mijn gebed. Het leek alsof er tegen mij gezegd werd: „Vraag die officieren wat zij gekozen hadden."

Ik stelde iedere officier de vraag: „Hebt u voor het dienstverband van 4 jaar gekozen of wilde u reservist worden?"

Allemaal hadden ze gekozen voor reservist.

Ik wendde mij tot hen en zei: „Ik wil, gezien alle wijsheid en ervaring die u bezit, aan uw kant staan." Ik koos voor reservist, wat inhield dat ik in de oorlog en de daarop volgende zes maanden dienst moest doen. De oorlog was spoedig voorbij en binnen één jaar werd ik eervol uit de dienst ontslagen. Ik kon mijn opleiding voortzetten. Ik genoot het voorrecht om verschillende functies in de Kerk te vervullen. Wie weet hoe mijn leven eruit gezien zou hebben als ik op dat moment mijn hemelse Vader niet had aangeroepen om leiding voor de beslissing die zo onbelangrijk scheen!

Ik zal u vertellen over een zending die gedwongen werd een wijze beslissing te nemen. Hij was nog maar kort op zending en werkte in Oshawa, in de staat Ontario in Canada. Zijn collega was een ervaren zending. Zij belden aan bij een zekere familie Pollard. Mijnheer Pollard deed open en liet hen binnen. Hij nodigde hen uit een en ander te laten zien en horen. Toen hij hun boodschap aangehoord had en met hen gebeden had leek het alsof hij door de geest van de tegenstander werd overmeesterd. Hij werd boos op de zendingen en zei dat zij moesten weggaan en nooit meer mochten terugkomen. Toen hij de deur voor hen opendeed, zei hij: „Jullie gelo-

ven toch zeker zelf niet dat Joseph Smith een profeet van God was?" Hij smeedte de deur dicht. De twee onthutste zendingen liepen weg. De jonge zending wendde zich tot zijn oudere collega en zei: „Wij hebben de vraag van mijnheer Pollard niet beantwoord."

De oudere collega legde uit dat het zinloos zou zijn om terug te gaan. Maar de jonge zending zei: „Ik ga terug. Als ik het niet doe voel ik mij onprettig." Zij gingen terug en belden bij mijnheer Pollard aan. Hij deed open en zei: „Ik dacht dat ik jullie gezegd had weg te gaan." Het daarop volgende gesprek vergde enorm veel van die jongeman, want zijn oudere collega bood hem niet veel hulp. Mijnheer Pollard beschreef de situatie later als volgt: „Die zending keek mij recht aan. Hij aarzelde even en zei toen: „Mijnheer Pollard, toen wij weggingen zei u dat wij zelf niet geloven dat Joseph Smith een profeet van God was. Mijnheer Pollard, ik wil u zeggen dat ik zeker weet dat Joseph Smith een profeet van God was en dat dit werk de waarheid is. Ik weet het zeker."

Toen gingen de zendingen weg. Mijnheer Pollard vertelde mij later dat de rest van de dag deze woorden in zijn oren weerklonken: „Ik weet zeker dat Joseph Smith een profeet van God was. Ik weet het zeker. Ik weet het zeker. Ik weet het zeker."

De volgende morgen belde hij de zendingen op en vroeg ze terug te komen. Zij kwamen terug en onderwezen hem het Evangelie. Zij werden allemaal lid van de Kerk. Als u enkele jaren geleden die districtconferentie met mij had kunnen bijwonen waar ik deze man zijn hemelse Vader hoorde danken voor de keuze van een jonge zending om terug te gaan en zijn getuigenis te geven, zou u, broeders en zusters, voor altijd het verlangen hebben om het goede te kiezen als u een keuze moest maken. Denk niet dat wij zonder fouten moeten zijn om Gods zegeningen te ontvangen. Hij zal ons leiden wanneer wij tot Hem willen komen. Hij zal ons geestelijk opbouwen, ons zelfvertrouwen schenken.

Ik getuig tot u dat als wij het goede kiezen, de gevolgen van onze keuze zullen zijn dat wij vreugde en geluk in onze ziel ontvangen, want de Here heeft ons dit gezegd:

„Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen." (L&V 76:5)

*

Wijk niet van je pad af

Door MILDRED BARTHEL

Toen San Ling zijn bezittingen in een kleine doek pakte zei hij tot zichzelf: „Ik ben nu groter dan vader. Het is tijd om weg te gaan. Ik kom terug als succes mijn deel is.” Hij deed enkele, door zijn moeder gebakken koekjes, in een mand die hij zorgvuldig op zijn rug hing. Toen boog hij zich voor zijn vader. Hij gaf zijn moeder een afscheidsgroet en gaf zijn broers en zusters een tikje op de schouder en zei: „Jullie zullen groter geworden zijn als ik terugkom.”

Het dorpje, waar San Ling woonde, lag een dag lopen landinwaarts. Toen hij in de richting van de zee liep, bedacht hij dat hij het fijne vond om dicht bij de zee te wonen, er te werken, de vriend van de zee te worden. Hij keek niet om naar zijn dorp. „Mijn jeugd is voorbij; ik zal altijd vooruit kijken.”

Er was een visser die San Ling wel in dienst wilde nemen maar hem pas loon wilde betalen als hij zich waargemaakt had. „Ik zal nog vandaag veel vis vangen en morgen hopelijk nog meer,” zei San Ling. Hij wist zeker dat de zee hem voor zijn enthousiasme zou belonen.

„Goed,” zei de visser, „want ik moet een dag en nacht ver de zee op, dan kun jij dicht onder de kust gaan vissen. In de boot ligt een net.”

San Ling glimlachte en maakte een diepe buiging toen de visser wegging. Toen hij die nacht nadat hij enkele vissen had gevangen, lag te slapen, raakten door de wind de meertouwen van de boot, die hij nonchalant had vastgemaakt, los. De volgende dag bracht hij door met steentjes in het water te gooien. „Ik kan er niets aan doen,” snauwde hij tegen de zee, „dat de wind opstak.” Toen San Ling het boze gezicht van de visser zag, zuchtte hij: „Ik heb geen vis om te bewijzen dat ik een vriend van de zee ben. Maar morgen zal ik het laten zien.”

„De zee heeft geen vriendschap nodig,” spotte de visser, „maar ik wel mijn bootje.”

San Ling luisterde en boog zich diep.

„Dan zal ik mij op een andere manier waarmaken.” Zo gezegd, zo gedaan. Hij nam zijn bezittingen op en koos een nieuwe weg. Al gauw liep hij langs een weg met diepe karresporen die hem deden denken aan de kleine boerderij van zijn vader.

„Ah,” glimlachte San Ling, „deze vriendschap hoeft ik niet te bewijzen.” Hij zei tegen de boer: „Door de jaren heen ben ik groter geworden dan mijn vader. Ik heb veel met hem samengewerkt.”

„Kom maar bij mij werken, dan zullen we zien hoe goed je dit werk doet,” zei de boer.

San Ling legde zijn bezittingen onder een boom en de boer gaf hem een schoffel. Onder het werken zei San Ling op een manier, alsof hij er alles van wist: „Omdat het nog licht is, zal ik al het onkruid afschoffelen.”

De boer en San Ling werkten een korte tijd goed samen. Toen ging de boer zijn jonge zoon halen om hen met het werk te helpen. Toen zij terugkwamen lag San Ling onder een boom te rusten.

„Waarom ben je er mee opgehouden?” berispte de boer

hem. „Het is nog licht en er moet nog veel onkruid geschoffeld worden.”

„Ik rust wat,” zei San Ling.

Terwijl hij de schoffel ter hand nam en begon te wieden zei de boer: „Je was zeker niet een van de vlijtigste toen je bij je vader was. Dat weet ik omdat het nu nog licht is.”

Glimlachend zei San Ling: „Mijn vader heeft nooit gezegd dat ik lui was. Hij zei dat ik leerde.”

De boer keek naar de ondergaande zon. „Ik betaal niet voor jouw studie. Misschien is het beter dat je naar je vader teruggaat en eerst je studie afmaakt.” Toen hij dit gezegd had wendde de boer zich tot zijn zoon en onderwees hij zijn zoon.

San Ling liep nog verder weg van het dorp waar hij was opgegroeid, totdat het duister geworden was. Toen hij zijn rugzak als kussen op de grond gelegd had zuchtte hij diep en zei: „Ik blijf naar mijn succes uitzien en dan zal ik op eenvoudige wijze kennis opdoen.” Met die gedachte sliep hij in.

Toen het licht werd kwam er een glasblazer langs, die op weg naar zijn winkel was. Hij zag dat San Ling nog erg jong was en vroeg zich af waarom hij daar sliep. Toen de glasblazer zich over San Ling boog, werd deze wakker. „Ik weet dat ik heel goed met mijn handen kan werken” zei hij vol vuur.

In de winkel toonde de glasblazer San Ling een prachtig produkt waarin de zon mooi weerspiegelde.

„Dat is meer dan alleen handenarbeid, mijn zoon. Kijk naar mij, en als je de geheimen van het glas wilt leren kennen, kunnen wij zaken doen, want ik ben een eerlijk en oprecht man.”

Steeds weer werkte San Ling met het warme glas en keek vervolgens of de zon erin wilde weerspiegelen. Hij sloeg zijn ogen neer en sprak zachtjes, bijna wanhopig: „Het is nog niet goed genoeg. Drie maanden heb ik het geprobeerd en het is nog niet één keer gelukt.

Opgewekt antwoordde de glasblazer: „We zullen het morgen nogmaals proberen.”

San Ling zuchtte en zei: „Ik wil het even goed kunnen als u.”

„Het duurde ook lang voordat ik het kon. Wees geduldig, mijn zoon. Ik heb voldoende tijd om je te helpen want ik ben een eerlijk man.”

Op zekere dag slaagde San Ling erin een mooie kleine vaas te maken. De glasblazer draaide hem langzaam in het licht.

„Deze kunnen we waarschijnlijk verkopen,” zei hij. Gedurende een week lette San Ling op alle klanten die de winkel in en uit gingen. Hij hoorde de geldstukken in de zak van de glasblazer vallen, maar niemand schonk aandacht aan zijn vaas. Hij zei droevig: „De vaas is niet mooi genoeg om te worden verkocht.” Hij ging naar de glasblazer toe.

„Ik heb nu lang genoeg op uw kosten gegeten, en u heeft mij onderwezen zonder dat het voor één van ons beiden vruchten afwierp.”

De oude man legde vriendelijk zijn hand op de schouder van de jonge man en zei: „Soms is het werk op zich de beloning. We komen er wel. Er is nog veel werk voorhanden en wij moeten niet ons hoofd laten hangen.”

Maar San Ling kon niet werken. Hij bleef op de klanten letten die het mooie glas van zijn meester kochten, maar hij werkte niet.

Op een dag zei de glasblazer weloverwogen: „Stond je vader met zonsopgang op?”

„Ik weet het niet,” zei San Ling ongeduldig en wendde zijn hoofd af.

De glasblazer was even stil en zei toen: „Als je de gewoonten van de vader niet kent, moet je teruggaan naar

je vader en hem van dichtbij net zo lang gadeslaan tot ..."

Nog nooit tevoren was San Ling zijn leermeester in de rede gevallen. Protestender riep hij uit: „Maar ik wil niet zoals mijn vader worden. Mijn vader is maar een boer.” Hij liep wat heen en weer en bewoog doelloos zijn armen.

De glasblazer zei: „Ik vraag slechts begrip voor de redenen van het succes van je vader.”

San Ling sloeg zijn ogen neer en dacht na. De volgende middag was hij op weg naar het dorp waar hij was opgegroeid. „Mijn vader is mijn vader. Ik ken zijn succes niet. Ik heb mij nooit bekommerd om zijn gewoonten. Hij was reeds op het land als ik opstond en hij was daar nog als ik weer naar bed ging.”

Deze en andere gedachten deden hem zijn gang versnellen en hielden hem de ogen open. Hij mopperde onderweg dikwijls tegen zichzelf.

Toen het voor de tweede maal avond werd naderde hij de bekende landerijen. „Ik kom op bekend gebied,” zei hij. Toen hij voor zich uitkeek zag hij de gebogen gestalte van zijn vader en hij kon als het ware de handen tekenen die de jonge planten verzorgden.

Zijn vader had zorgvuldig met een merkteken aangegeven welke rijen hij al had bewerkt. San Ling keek naar zijn vader totdat het donker werd en zijn vader vermoed naar huis terug ging om zijn avondmaaltijd te nuttigen.

San Ling verzuchtte: „Ik zal niet naar hem toegaan totdat wij beiden zijn uitgerust.” Hij legde zijn rugzak onder de boom waarin hij als kind gespeeld had, en viel in slaap. Bij het krieken van de dag, terwijl de haan nog kraaide, werd San Ling wakker van het geluid van een schoffel. Hij ging rechtop zitten en zag zijn vader halverwege de eerste voor. Er lag al een kleine hoop onkruid naast zijn vader. De dauw hing nog aan de groenten en dat maakte indruk op San Ling.

Zijn vader zong tevreden, zelfs blij. San Ling herinnerde zich de woorden, en terwijl hij vanaf zijn veilige plaats onder de boom toekeek zong hij de woorden met zijn vader mee.

Het zonlicht van deze vroege morgen scheen op het gezicht van zijn glimlachende vader toen deze de geschoffelde voren telde. San Ling hield zich nog steeds verborgen en zei diverse malen tot zichzelf: „Ik laat mij nog niet zien, misschien straks.”

Al spoedig bereikte de zon haar hoogtepunt en zijn vader liep naar een door een boom beschutte plaats om water te drinken en zijn eenvoudige lunch te nuttigen.

Na een korte rustperiode begon zijn vader weer met de schoffel en gaf duidelijk aan welke voren bewerkt waren. Hij deed dit met een gekleurd papiertje aan een stukje hout. Dit alles geschiedde met de regelmaat van de klok, wat zijn lichaam in gelijkmatig tempo deed bewegen.

San Ling sloeg dit van onder de boom gade, van de plaats waar hij zich vroeger zo vaak verschole had om maar niet te hoeven werken. Hij werd voortdurend door

een gevoel van schaamte gekweld, dat hij niet van zich af kon zetten. „Ik ben slapend groot geworden,” zuchtte hij. In gedachten zag hij de visser die op zijn bootje lette, de boer die zijn jonge zoon onderwees. Zijn gedachten gingen uit naar de geduldige glasblazer die zijn glas vormde. Hij kon niet langer naar deze landerijen kijken. Hij verborg zijn gezicht in zijn handen. Hij wist dat zijn vader spoedig huiswaarts zou keren. San Ling liep weg bij de boom en liep in de richting van het pad, zeker, dat niemand hem gezien had.

Hij nam grote passen en wist dat hij de winkel van de glasblazer zou bereiken voordat de tweede dag om was. „Het is meer dan alleen handenarbeid, mijn zoon. Kijk naar mij, en als je de geheimen van het glas wilt leren kennen, kunnen wij zaken doen, want ik ben een eerlijk en oprecht man.”

Zuster Barthel, die dit verhaal heeft verteld, woont in Amerika. Zij is de moeder van zeven kinderen.

Uw woordje leren doen doen

Door BJARNE CHRISTENSEN
Geïllustreerd door MARVIN FRIEDMAN

Ik was pas drie dagen in dienst en voelde me nu al eenzaam. Daarom was ik enorm blij toen er, terwijl ik in mijn nieuwe olijkleurige Boek van Mormon in zakformaat zat te lezen, een andere soldaat naar me toe kwam en me begroette met:

„Hallo, ben jij een mormoon?”

„Ja, jij ook?”

„Nee, maar ik heb altijd al eens met een mormoon willen praten. Vind je goed als ik er bij kom zitten?”

Mijn hart klopte sneller van de spanning. Ik was zelf pas bekeerd tot de Kerk en ik popelde van verlangen om daar iemand deelgenoot van te maken.

„Wat zou je willen weten?”

„Maar na een paar minuten wilde ik dat we nooit over de Kerk waren begonnen. Het bleek dat deze knaap doctorandus in de wijsbegeerte was. Ik was niet tegen hem opgewassen en hij weerlegde wat ik zei woord voor woord.

„Je kunt natuurlijk niet bewijzen dat die God waarin jij gelooft werkelijk bestaat, hè?”

„Nou... nee, maar...”

„Als God werkelijk goed zou zijn, en echt bezorgd over alle mensen, zoals jij zoëven vertelde, waarom laat hij dan toe dat de mensen pijn lijden, oorlog voeren, honger hebben, enz.?”

„Nou, het... eh...”

Mijn antwoord ging verloren onder het gelach van de barakgenoten, die zich om ons heen hadden verzameld. Misschien was dat wel het beste, omdat mijn antwoord toch niet erg bevredigend was.

Nog geen half uur nadat ik zo hoopvol was gegonnen sloop ik naar mijn boekje terug om mijn wonden te likken, versuft, vastbesloten dat me zoiets geen tweede keer zou overkomen.

Er zijn vele jonge heiligen der laatste dagen die soortgelijke dingen hebben meegemaakt, in dienst, in de klas of ergens anders.

In deze tijd hebben we onze handen vol met de verdediging van ons geloof. Alle idealen die wij in de Kerk hoog houden worden uiterst slim aangevallen of er worden subtiele vragen over gesteld; over de grondbeginselen van de Kerk, over georganiseerde godsdienst in het algemeen, over het gezin als eenheid, en over onze levenshouding. Nooit tevoren is het zo hard nodig geweest dat wij misleiding en foutieve beredenering leren onderkennen als in deze tijd met zijn „nieuwe” moraal, schreeuwerige communicatiemiddelen, zijn politieke propaganda en zijn wereldbedriegers die hun eigen levensbeschouwing naar voren brengen.

Kunt u zich staande houden als er in een klasbespreking of privégesprek brutaal tegen uw levenshouding wordt ingegaan, tegen alles waarvan u vindt dat u dat moet doen, denken en zeggen? Pas kort geleden zei ouderling Marion D. Hanks: „God verwacht van ons dat wij in staat zijn om op het niveau met de intelligentste en best opgeleide denkers van de wereld te praten, en op *het onze te blijven staan.*”

Dat is een hele opgave, maar toch niet zo moeilijk als het misschien wel lijkt.

BRENG ME NIET IN VERWARRING DOOR FEITEN

Heeft u in een boek of tijdschrift wel eens een afbeelding gezien waarin een andere afbeelding verborgen zit? Wanneer we die eenmaal ontdekt hebben lijkt het ineens alsof die er altijd al geweest is (wat natuurlijk ook zo is). We weten alleen niet waar we moeten beginnen.

Zo is het ook met de waarheid. Soms is die zo goed verpakt dat we eerst een paar schillen af moeten pellen voor we tot de kern komen. Daarom moeten we vragen, vragen en nog eens vragen, niet alleen om tot de kern door te dringen, maar ook om niet in de verdediging gedrongen te worden, en desnoods in de aanval te gaan. Door zelf vragen te stellen die de ander uit de tent lokken kun je dat bereiken.

Ik woonde eens een college psychologie bij, toen de professor de stelling poneerde dat het onwetenschappelijk is om in God te geloven. Hierdoor kwamen allerlei vragen over godsdienst los. Uiteindelijk kwam men tot de slotsom dat georganiseerde godsdienst onzin is.

Inwendig kookte ik, maar omdat wat ik meegemaakt had in dienst mij nog zeer levendig voor de geest stond, nam ik niet aan het gesprek deel. Maar achter in de zaal zat een student die een paar indringende vragen stelde: „Wat is uw argumentatie voor de stelling dat georganiseerde godsdienst niet wenselijk is?” De professor somde de bekende redenen op: godsdienstoorlogen, inquisitie, de rijkdom van de kerken, de armoede van de leden in vele landen. „Ik begrijp wat u bedoelt professor X, maar als u nu in aanmerking neemt dat er meer dan twaalfhonderd verschillende georganiseerde christelijke godsdiensten zijn, lijkt het u dan niet mogelijk dat er althans een paar zijn die zin hebben?” De professor moest toegeven dat dat wel mogelijk was. Hij had er

geen flauw idee van gehad dat er zo veel verschillende godsdiensten waren.

Daarna kwam de aanval: „Wat is uw religieuze achtergrond professor, en wat voor godsdienstige opleiding heeft u gehad?“ Het antwoord was duidelijk. De professor had weinig religieuze achtergrond. „Bent u dus niet net zo deskundig in de theologie als in de psychologie?“ Bij diverse studenten stakte hoorbaar de adem, ook bij mij. De professor gaf schoorvoetend toe dat hij geen expert was en dat de stelling een persoonlijk gevoel was. Er werd snel weer overgestapt op het onderwerp psychologie.

Hier was men nu tot de kern van de zaak doorgedrongen; dat hadden zowel de professor als de studenten heel goed door en de professor wist dat wij dat in de gaten hadden. Ik was in een hoerastemming. Het is niet de bedoeling dat we het nu allemaal openlijk oneens moeten zijn met de leraren en professoren, die ons standpunt niet delen. Maar wees niet bang om het oneens te zijn als u goed-geïnformeerd en eerlijk bent. We kunnen niet volledig immuun zijn voor allerlei overtuigingen of handigheidjes, noch kunnen we ze allemaal kennen, maar wel kunnen we aanleren om de meest gebruikelijke te weerstaan. Het standpunt van de professor was gebaseerd op een aantal van de vijf meest bekende dwalingen bij het logisch denken.

1. Verkeerde veronderstellingen.

De professor had, als zo enorm velen waarmee we in aanraking komen, de denkfout gemaakt dat godsdienst niet verenigbaar is met wat er in het verleden is gebeurd, men wijst op de oorlogen, op de onrechtvaardige leiders of zakenlieden, die zondags naar de kerk gaan maar geen scrupules kennen.

Alle godsdiensten waar hij iets van wist zijn door mensen georganiseerd, hadden zich aan genoemde smaad blootgesteld. Daarom zou alle georganiseerde godsdienst verkeerd zijn.

Misschien heb je zelf ook wel eens met zulke argumenten gewerkt. We doen dat allemaal wel eens.

Dat standpunt was natuurlijk voortgekomen uit wat de professor had meegemaakt. Zijn ervaringen hebben de grondslag gelegd tot zekere vooroordelen, maar het is een drogreden vooroordeel en waarheid door elkaar te halen. Vaak zijn mensen overtuigd van de juistheid van een stelling die voortgekomen is uit onbetwiste vooroordelen. Zij zien niet in dat vooroordelen niet beslist waar hoeven zijn. Soortgelijke gedachtenkronkels kunnen we ook waarnemen ten tijde van politieke campagnes.

Wij zien dit bij het aan de man brengen van goederen en ideeën. Alcoholhoudende dranken zijn toegestaan. Marihuana is niet slechter dan alcohol. Daarom moet marihuana ook worden toegestaan. Of: marihuana is niet slechter dan sigaretten. De meeste mensen roken. Daarom moet ik ook maar marihuana gaan gebruiken.

2. Verkeerde en onvolledige informatie.

We hadden de professor ook kunnen vragen: „Zijn uw inlichtingen wel juist? Zijn ze volledig betrouwbaar? Is deze informatie van recente datum? Misschien is er een ander veranderd. Zijn de gegevens volledig? Of belichten ze maar één kant van de zaak?“

Wij kunnen deze vragen in elke bespreking stellen over bijna alle onderwerpen. Verkeerde of gedeeltelijke informatie brengt ons vaak tot generaliseren.

3. Is hij (of zij) deskundige?

Onze professor was deskundig in de psychologie. Maar op godsdienstig terrein ook? Een deskundige is in zekere mate onderlegd, hij heeft kennis van en ervaring met het onderwerp dat besproken wordt. Hij moet eerlijk en nauwgezet zijn, en bovendien onpartijdig. Partijdigheid houdt ons af van deskundig optreden. Laten we ook niet zeggen wat in journalistieke kringen zo vaak gebeurt: „Uit doorgaans welingelichte bron vernemen wij . . .“ We moeten duidelijk aangeven wie de betrokken deskundige is. Verder is een bewijslevering van een deskundige noodzakelijk op gebieden zoals de scheikunde en de kern-wetenschappen.

Maar bij abstracte onderwerpen als de godsdienst, morele kwesties, smaak en genegenheid zijn dergelijke bewijzen slechts *meningen*. Daarom hebben wij *autoriteiten* nodig in de Kerk. Zij zijn onze buitengewone deskundigen op geestelijk gebied. De geschiedenis heeft

ons geleerd dat het zonder hen bijzonder moeilijk, zo al niet onmogelijk is om de waarheid te vinden. En het plezierigste van alles is wel dat wij zonder voorbehoud kunnen vertrouwen op de beweegredenen die zij hebben om ons te beïnvloeden.

4. Traditie.

Jan, een Deense bekeerling, keerde twintig jaar nadat hij naar Amerika was vertrokken, voor de eerste keer naar zijn geboorteland terug. Hij hoopte met zijn familie over het Evangelie te kunnen praten, maar overal kreeg hij hetzelfde antwoord: „*Min Barnetro* (het geloof van mijn voorvaders) is ook voor mij goed genoeg.“ En daar bleef het bij.

Niet alleen de mensen individueel, maar ook vele christelijke kerken brengen het Evangelie volgens interpretaties die er honderden jaren geleden aan gegeven zijn. Sommige broeders uit andere kerken hebben zelfs bepaalde tradities aanvaard als onverbreekelijk verbonden aan hun geloof. Een voorbeeld hiervan is het celibaat. Sommige theologen baseren zich zelfs niet eens op de Schriften bij het prediken van hun geloof, maar wijzen uitsluitend op de traditie.

Onze professor maakte zich eveneens indirect schuldig aan het vasthouden aan de traditie, toen hij beweerde dat alle georganiseerde godsdienst zonder betekenis was.

Natuurlijk zijn er aloude principes die we moeten behouden, maar er zijn er ook die we opzij moeten zetten. Maar vaak is traditie een verschrikkelijke geestelijke boei die de mensen ervan weerhoudt om nieuwe en wáre ideeën aan te nemen.

5. Alles of niets.

Wanneer wij onze professor hadden gevraagd hoe hij over het gebruik van absolute termen als *altijd*, *alles*, *niets*, *zeker*, en *zonder meer* in denken en spreken denkt, zou hij onmiddellijk gezegd hebben dat dat even generaliserend is als *alle* zakenmensen, *alle* mensen, *alle* vakbondsleiders en (laten we dat niet vergeten) *alle* godsdiensten, en dat mensen die dat doen bekrompen en niet ruimenkend zijn. Dit zelfde geldt voor het alles-of-niets en het goed-of-slecht.

Ofschoon de absolute waarheid een zaak van zwart en wit is, zoals wij in het Evangelie leren, zullen we in veel gevallen zien dat die ook wel eens in het midden kan liggen. Het alles-of-niets standpunt doet vaak ten onrechte veronderstellen dat iets erg eenvoudig is, als de zaken helemaal niet zo eenvoudig zijn. Wanneer we de stelling aanvaarden dat er geen middenweg bestaat laten we ons wel tot een zwart-wit-schema verleiden.

Deze alles-of-niets houding wordt erg vaak door politici aangenomen. Ook onze vrienden en medestudenten nemen haar wel aan. Bijna alles en iedereen krijgt al gauw een etiketje opgeplakt. Leer te denken in termen die tussen zwart en wit in zitten.

Laten we nu eens zien. Als we ons afvragen *wie* ons wat willen laten doen, en wat er de consequenties van zijn als wij dat *wel* of *niet* doen, zullen we onze vingers niet branden en zullen wij ons doel bereiken. De vijf dingen die wij zoëven hebben besproken doen ons standhouden als wij onze koers hebben bepaald. U zult leren ze onmiddellijk te herkennen en dan zult u automatisch krachtige vragen stellen die hun uitwerking niet missen.

DRAAI DE ROLLEN OM.

Viola, een studente aan een grote universiteit, en pas bekeerd tot het geloof, werd door haar klasgenootjes geplaagd om haar zedelijke principes. In plaats van te zeggen dat dit deel uit maakte van haar godsdienst was zij zo verstandig om de volgende slimme vraag te stellen: „Julie praten allebei alsof er voor jullie helemaal geen zedelijke waarden bestaan, klopt dat?“ Verbluft door de plotselinge wending mompelden de meisjes een onsamenhangend antwoord. „Weet je,“ zei Viola, „terwijl jullie het geloof in alle moraal hebben verloren hebben ik, en vele anderen met mij, juist nieuwe waarden ontdekt in beginselen die ik nog niet zo lang geleden heb geleerd. Moet je horen . . .“

Met een kernachtige vraag kunt u de aanval die in iemands vraag besloten ligt afweren, de rollen omdraaien en de bal terugkaatsen. Dat deed Viola.

Een andere goede techniek die je kunt gebruiken is, speciaal als er over het Evangelie gesproken wordt, vragen: „Wil je het werkelijk weten of ben je alleen maar nieuwsgierig?“ Dat plaatst het gesprek allicht voor u in het juiste perspectief.

Als u twijfelt wat te zeggen, gebruik dan uw gezonde verstand. Denk erom dat u het eerlijk zegt als u iets gewoon niet weet. Dat is beslist beter dan het algemeen gebruikelijke eromheen draaien. Als u iets niet weet, vraag het dan aan uw hemelse Vader. Hij kent het antwoord wel. Maak er een gewoonte van Zijn goedkeuring te vragen voordat u een beslissing neemt.

Er zijn regels voor een plezierige conversatie die u ook moet kennen. Vermijd elk twistgesprek. Verhef uw stem niet. Doet u dat wel, dan vermindert u het effect. Wees het alleen met iemand oneens als u hem volledig de kans hebt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten. Glimlach. Laat door een plezierige manier van spreken zien dat uw bedoelingen goed zijn. Wees tactvol. *Denk voordat u iets zegt*; niet naderhand. Wees nooit dogmatisch of neerbuigend. Als u zich ook maar enigszins uit de hoogte opstelt zult u al gauw alleen tegen u zelf praten. Maak een verhaal niet mooier dan het is, ook al is het dan voor anderen minder interessant. Spreek duidelijk, niet binnenmonds. En tenslotte: stel vragen. Als u vragen gesteld worden kunt u die vaak met een tegenvraag beantwoorden. En het allerbelangrijkste: lees zoveel u kunt. Als u niet vaak leest zult u nooit iemand worden die zijn woordje heeft leren doen.

*

De schepping

Mozes 2-3; Abraham 4-5

In den beginne formeerden onze hemelse Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus, de aarde. En de aarde was leeg omdat Zij er nog niets op hadden geplaatst. En duisternis bedekte de aarde.

En Zij zeiden: „Daar zij licht,“ en er was licht. Zij scheidten het licht van de duisternis en noemden het licht dag en de duisternis nacht.

Zij schiepen de hemel boven de wateren van de aarde.

Toen brachten onze hemelse Vader en Zijn Zoon, Jezus, de wateren bijeen en deden het droge land te voorschijn komen. Zij noemden het droge land aarde en de wateren zeeën.

En Zij lieten de aarde gras voortbrengen en kruiden en bomen.

En daarna maakten God en Zijn Zoon lichten aan de hemel om de dag van de nacht te scheiden. Het licht tot heerschappij over de dag was de zon, en het licht tot heerschappij over de nacht de maan. Samen met de maan plaatsten Zij ook de sterren.

En onze hemelse Vader en Jezus deden de wateren grote walvissen en andere vissen voortbrengen en vogels boven de aarde vliegen, en Zij deden de aarde vee en kruipende dieren en allerlei andere dieren voortbrengen.

En onze hemelse Vader zei: „Laat Ons mensen maken naar Ons beeld.“ En Zij schiepen man en vrouw, en zegenden ze.

Op de zevende dag rustten Zij uit van al Hun werk, en Zij zegenden de zevende dag en heiligden die.

Aanwijzingen:

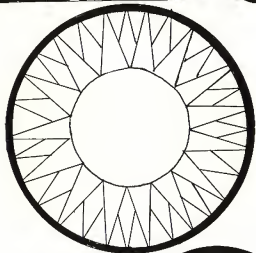
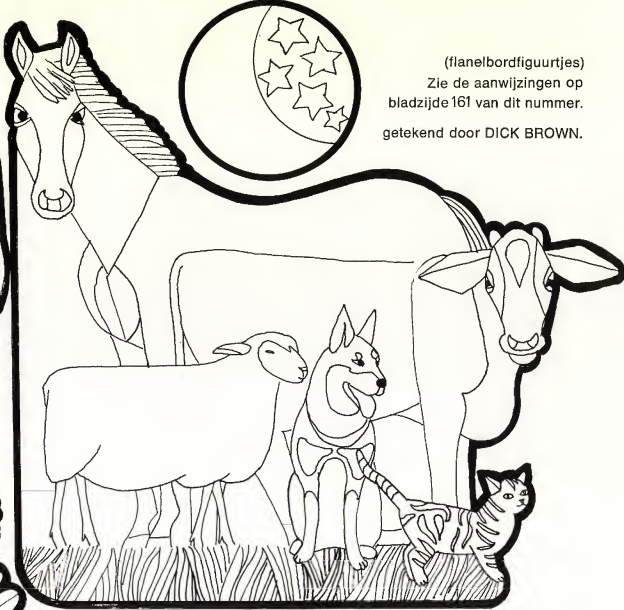
Kleur alle plaatjes die op bladzijde 162 en 163 staan en knip ze daarna voorzichtig uit.

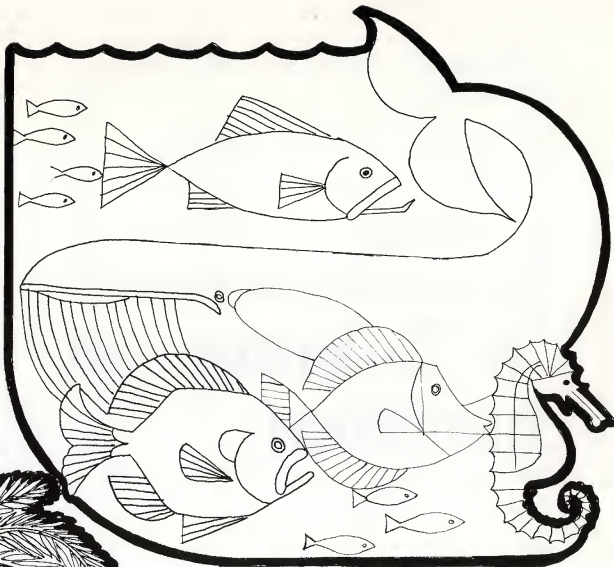
Plak op de achterkant van ieder plaatje flanel, zodat het op het flanelbord vastgemaakt kan worden.

Knip een cirkel met een doorsnee van 25 cm. van donker flanel die de wereld voorstelt.

Een halve cirkel van blauw flanel kan over de donkere cirkel geplaatst worden om zo de scheiding van het land en het water aan te geven. Schik de figuurtjes op het flanelbord zoals in het verhaal.

(flanelbordfiguurtjes)
Zie de aanwijzingen op
bladzijde 161 van dit nummer.
getekend door DICK BROWN.

**VAN
VRIEND
TOT
VRIEND**

'n Zakmes en honkbal

Door ouderling DELBERT L. STAPLEY van de Raad der Twaalven

Geïllustreerd door JERRY HARSTON

Toen ik nog een kleine jongen was dreef mijn vader in ons dorp een ijzerwarenaak. Later kreeg hij twee compagnons en met z'n drieën breidden zij de zaak uit.

Op zekere dag maakte ik uit dat ik een zakmes moest hebben. Ik ging de winkel in en ontdekte de lade waarin de messen werden bewaard. Ik nam er een mes uit dat ik graag wilde hebben en stak het in mijn zak. Toen ik nog bij die lade stond kwam mijn vader binnen en vroeg wat ik aan het doen was.

Ik zei hem dat ik een mes nodig had en er een uitgezocht had. Hij legde mij vriendelijk en geduldig uit dat het mes niet helemaal van hem was. Twee-derde van het mes behoorde aan zijn compagnons. Hij zei mij het daarom terug te leggen omdat

het evenmin van hem was als van mij.

Dit staaltje van eerlijkheid heeft grote indruk op mij gemaakt. Ik heb het altijd als fijn ervaren dat mijn vader mij het verschil tussen goed en kwaad heeft geleerd. Omdat hij de rechten van anderen respecteerde en eerlijk in zaken was, is hij altijd een groot voorbeeld voor mij geweest.

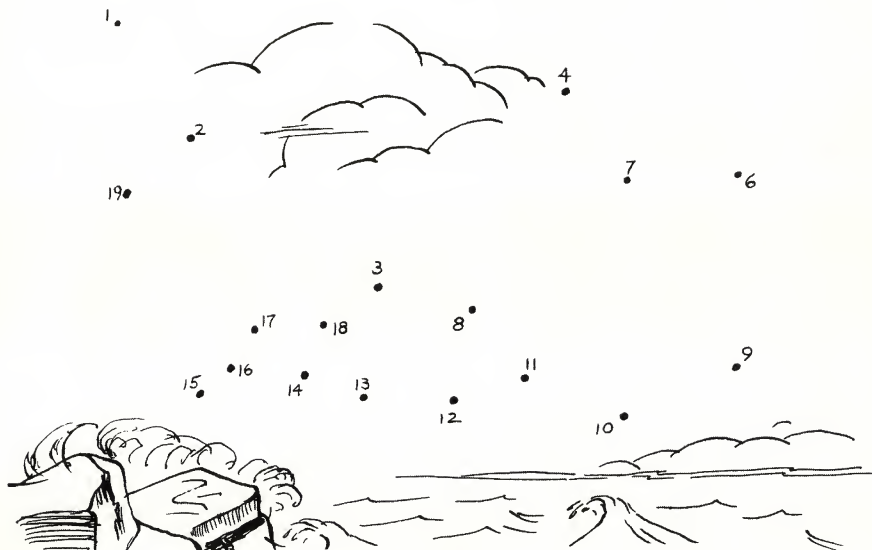
Als wij ervoor zorgen dat we met de eerlijkheid op goede voet staan, zullen wij niet in de verleiding komen iets te doen waarvan wij later spijt krijgen. Wij mogen geen geld wegnemen dat niet van ons is, evenmin mogen wij het huiswerk van iemand anders overschrijven, bij een proefwerk spieken, leugens vertellen of iets wegnemen dat niet

van ons is. Als wij eerlijk tegen onze vrienden zijn, zijn we ook eerlijk tegen onszelf.

Mijn vader heeft mij ook geleerd om eerlijk te zijn in het heiligen van de sabbat. Ik weet nog van vroeger dat hij graag honkbal speelde, maar dat hij nooit een wedstrijd speelde op de sabbat. Ik vond het ook een fijne sport. Mijn vader heeft mij toen gevraagd om nooit op zondag een balspel te doen en dat heb ik hem beloofd.

Ik heb die belofte gehouden, zelfs toen ik eens de kans kreeg om in de honkbal competitie uit te komen. Ik dacht aan het voorbeeld van mijn vader en door het respect dat ik voor hem had was het toen voor mij gemakkelijk hier nee op te zeggen.

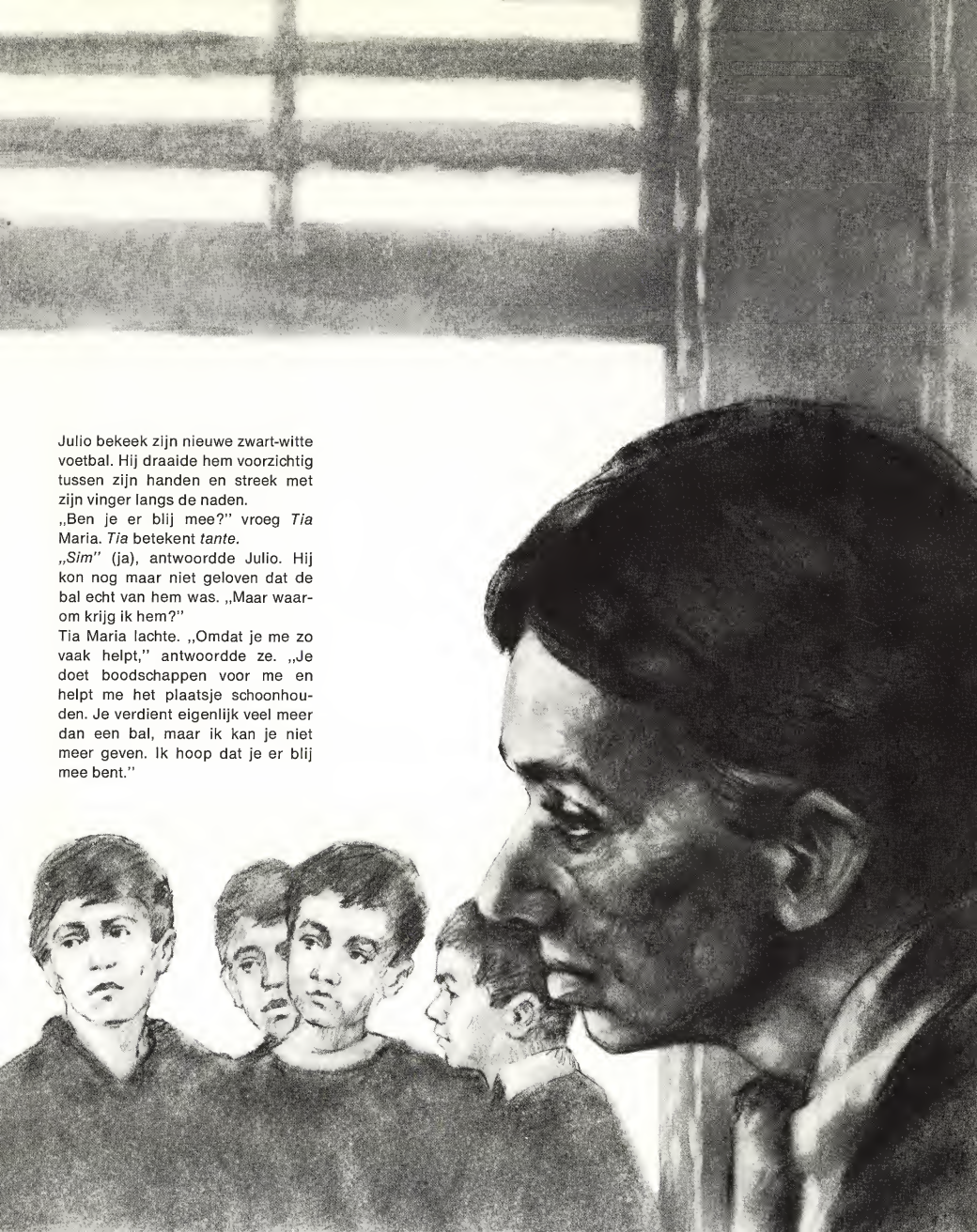
Ik ben erg dankbaar voor mijn ouders die het verschil tussen goed en kwaad begrepen, en mij dagelijks leerden wat betrouwbaarheid is, onkreukbaarheid, eerlijkheid. *

De voetbal

Door SHERRIE JOHNSON
Geïllustreerd door TED HENNINGER

Julio bekeek zijn nieuwe zwart-witte voetbal. Hij draaide hem voorzichtig tussen zijn handen en streek met zijn vinger langs de naden.

„Ben je er blij mee?” vroeg *Tia* Maria. *Tia* betekent *tante*.

„*Sim*” (ja), antwoordde Julio. Hij kon nog maar niet geloven dat de bal echt van hem was. „Maar waarom krijg ik hem?”

Tia Maria lachte. „Omdat je me zo vaak helpt,” antwoordde ze. „Je doet boodschappen voor me en helpt me het plaatsje schoonhouden. Je verdient eigenlijk veel meer dan een bal, maar ik kan je niet meer geven. Ik hoop dat je er blij mee bent.”

Julio keek zijn tia aan. Hij wist dat ze niet veel geld had, en hij vroeg zich af of hij zo'n groot cadeau wel van haar kon aannemen. Maar hij zag aan haar ogen dat hij haar verdriet zou doen als hij de bal wegderde.

„Obrigado” (dank u wel), zei hij zacht.

„Ik hoop dat je er altijd aan zult denken waarom die bal nu van jou is,” zei tia Maria tegen Julio. „Ga nu maar gauw spelen.”

Julio bedankte zijn tia nogmaals en rende naar buiten. Het was lente. Hij gooide de bal steeds van zijn ene hand in zijn andere en vroeg zich af wat tia Maria bedoelde toen zij zei: „Denk eraan waarom die bal nu van jou is.”

Maar toen hij de uitbottende bomen zag verdween die gedachte al gauw. De lente betekende voor hem voetballen met zijn vriendjes, en deze lente had hij zijn eigen voetbal!

Julio stuitte de bal op de keien en wist hem onder het rennen vaardig naast zich te houden.

„Hé, hoe kom jij aan die nieuwe voetbal?” vroeg Antonio, die naar buiten kwam.

„Ik heb hem van tia Maria gekregen,” zei Julio trots.

„Goed zeg! Mag ik meedoen?”

„Tuurlijk!” antwoordde Julio.

Antonio en Julio schopten en rolden de bal heen en weer. Al gauw kwamen er ook anderen aan en waren er genoeg jongens om een partijtje te spelen.

Tia Maria keek uit haar raam en Julio kon haar onder het spelen vanuit zijn ooghoeken zien.

Julio was dol op voetballen en hij was er ook goed in. Hij hoopte dat hij eens in het Braziliaanse elftal zou spelen. Hij dacht: *Tia Maria weet dat, misschien heeft ze me daarom de bal wel gegeven.*

Maar deze gedachte verdween toen de bal zijn kant op kwam. Handig manoeuvreerde hij hem met zijn voet in de richting van het denkbeeldige doel.

Toen hij dichtbij het doel was legde

hij aan en de bal suiste door de lucht en regelrecht het doel in!

„Goeie bal!” riep Antonio. „We staan voor!”

Al een poosje stond een jongere jongen verlegen bij de zijlijn. Toen liep hij langzaam naar de spelende jongens.

„Ook dat nog,” fluisterde Antonio tegen Julio. „Paulo komt er aan! Laat hem alstjeblijft niet meespelen, want hij kan er niets van. Als hij meespeelt verliezen we!”

Paulo was inderdaad geen goede voetballer. Hij verloor de bal vaak aan een speler van de tegenpartij en verschillende keren had hij zelfs de verkeerde kant op gespeeld. Maar Julio wist ook hoe dol Paulo op voetballen was.

„Mag ik meespelen?” vroeg Paulo hoopvol.

Julio keek naar de andere jongens en stond op het punt om nee te zeggen. Toen keek hij naar het raam waarachter tia Maria stond. Op haar gezicht lag een bezorgde trek alsof ze op het antwoord van Julio stond te wachten.

„Denk eraan waarom hij van jou is.”

Die woorden schoten Julio te binnen. Hij keek nog eens naar tia Maria. Hij had haar geholpen door haar van zijn tijd en zijn kunnen mede te delen. Het was net alsof zij hem probeerde te vertellen steeds met anderen te blijven delen.

Julio wendde zich tot Paulo. „Natuurlijk mag je meespelen,” zei hij. En voordat iemand anders wat kon zeggen voegde hij eraan toe: „Antonio speelt geweldig goed en zal jou helpen met de spelregels.”

Paulo's gezicht klaarde op. „Doe je het echt?” vroeg hij verlangend.

Antonio keek Julio aan en toen glimlachte hij ook. „Tuurlijk, ik vind het veel te fijn om jou te helpen. We zullen je allemaal helpen om een goede voetballer te worden!”

Toen ze begonnen te spelen keek Julio naar het raam. Tia Maria glimlachte en gaf hem een goedkeurend knikje. Voordat Julio verder speelde zwaaide hij naar haar.

Plotseling begreep hij waarom tia Maria hem de nieuwe voetbal gegeven had. *

U heeft veel gereisd; wat is uw indruk van de jeugd in de Kerk?

Waar ik ook de jeugd van de Kerk ontmoet heb vond ik hartverwarmende plichtsbetrachting. In Brazilië bijvoorbeeld was ik aanwezig bij een wedstrijd op zedingsniveau over schriftkennis voor de jonge dragers van het Aäronisch Priesterschap. Ik ervoer daar bij de jonge priesterschapsdragers evenveel enthousiasme voor het aanhalen en interpreteren van de Schriften op competitiebasis als bij basketbalwedstrijden. Het ging niet zo luidruchtig toe, maar even intens.

Ik heb in vele landen avondmaalsvergaderingen bijgewoond. Een van die landen was Samoa. Er waren ongeveer 75 mensen aanwezig. Het was er heet en drukkend, maar alle diakenen en priesters gingen keurig gekleed. De ringpresident die bij mij was, vertelde dat dit één van de manieren was waarop zij hun achting voor de Here en Zijn heilige verordeningen tonen. Dit uiterlijke kenmerk van toewijding was een sterk getuigenis van hun diepe innerlijke toewijding.

Samengevat: Ik geloof dat, als de geest getuigenis geeft, het er niet toe doet wat de culturele omstandigheden zijn of welke huidskleur we hebben of welke taal wij spreken. Ofschoon de jeugd uit verschillende cultuurgebieden ook verschillende problemen heeft, brengt het Evangelie ons allemaal in broederschap bijeen als het in het hart van de jonge mensen begint te leven. Het Evangelie is voor iedereen en zal uiteindelijk alle mensen samenbrengen in de algemene broederschap van Gods priesterschap, en de tegenwoordige jeugd zal de zegeningen van deze broederschap ervaren.

EN VRAAGGESPREK MET BISSCHOP VICTOR L. BROWN

Eén van de problemen waarmee de jeugd overal ter wereld te kampen heeft is de invloed van de omgeving wat betreft kleding en verzorging, persoonlijke reinheid, drugs en dergelijke. Wat wilt u daar ter aanmoediging en als raadgeving over zeggen?

Invloed van de omgeving is iets dat wij zeker moeten onderkennen. Misschien spreken wij wat al te veel over de negatieve kant van die invloed. Ik geloof dat er een positieve kant aan zit die zelfs sterker is. Als men met vrienden omgaat die een rein leven leiden zal men zich beslist niet op zijn gemak voelen als men zich onzedelijk gedraagt. Overal zijn de zedelijke normen van de Kerk en het Evangelie eender. Eerlijkheid en kuisheid zijn van die dingen die wij allemaal moeten naleven willen we werkelijk in Christus' voetsporen treden. Zo zullen er bijvoorbeeld over de gehele wereld afhankelijk van cultuur en samenleving verschillende sexuele gebruiken gelden, maar het Evangelie geeft ons één norm. Er is dan ook geen ruimte voor redeneringen of compromissen. Ik denk dat de maatschappij minder druk op onze jonge mensen kan uitoefenen als zij als leden van de Kerk leren begrijpen waarom de Here ons leert om ingetogen

te zijn in onze wijze van kleden, ons gedrag en woordkeuze. De Here zegt: „Gij zult niet echtbreken,“ en daar bedoelt Hij ook ontucht en homosexualiteit mee. Onze jonge mensen kunnen begrijpen dat onzedelijk gedrag maar al te vaak leidt tot overspel en ontucht. Zij zullen zich het gevaar indenken als zij de andere sexe te veel van hun lichaam tonen. Als onze jongeren de basisregels van het Evangelie werkelijk begrijpen zullen zij zelf geen minirok, hotpant of dergelijke dingen willen hebben. Het is niet zozeer een kwestie van roklengte als wel een kwestie van het begrip dat men heeft van ingetogenheid. Zelfrespect is een schone zaak.

Ik geloof dat wat de profeet Joseph Smith ons voorhield bijzonder belangrijk was. Toen hem gevraagd werd: „Hoe regeert u uw mensen?“ antwoordde hij: „Ik leer ze juiste beginselen, en zij besturen zichzelf.“ Het beginsel is niet de te korte rok. Het beginsel is de Heiland te vertegenwoordigen door rein te leven. Aan dit beginsel wordt door onzedige kleding en gedragingen afbreuk gedaan. Het is voor mij uiterst belangrijk dat onze jeugd de grondbeginselen leert begrijpen. Als zij die willen naleven hoeven we ons over de andere geen zorgen te maken.

Drugs vormen een groot kwaad; ze horen tot de sterkste wapens van Satan. Omdat zij de vrije wil vernietigen maken drugs het moeilijk om berouw te hebben. Onze raad is, uiteraard, om tot elke prijs druggebruik te vermijden en bovendien iedereen die er mee te maken heeft. Als een van onze jonge mensen hier toch al in verstrikt is, laat hem dan onmiddellijk naar zijn ouders of bisschop gaan en begeleiding vragen om het te ontwennen.

In de Kerk hechten we veel waarde aan studie. Toch zijn er gebieden waar weinig mogelijkheden zijn voor een hogere opleiding. Ook kan van een dergelijke opleiding niet altijd gebruik gemaakt worden. Welke raad geeft u hiervoor?

Ik denk dat wij soms de fout maken te zeggen dat alle jonge mensen een universitaire opleiding zouden moeten volgen. Het is fijn als wij zo ons doel kunnen bereiken. Maar er zijn ook andere doelstellingen die evenveel waarde hebben en waar wij beslist niet min over moeten denken. Dat betreft opleiding voor en vakbekwaamheid in een ambacht. Het is beslist even eerbaar om een goede loodgieter te zijn, als een goede dokter.

Het Evangelie leert ons dat wij nooit tevreden moeten zijn met middelmatigheid maar dat wij er naar moeten streven om uit te blinken in eerbare beroepen.

Door actief te zijn in de Kerk kunnen de leden geweldige fijne ervaring opdoen en die kan een basis leggen voor het slagen in vele aspecten van het leven. Een jonge broeder of zuster die actief meedoet met toneel, sprekkvaardigheid, zang e.d., zal met deze achtergrond over het algemeen verder komen dan zijn medemens met dezelfde capaciteiten, maar zonder deze achtergrond.

En als we geloof en hard werken samen voegen met opleiding of oefening, kan hij slagen, in welk beroep ook. Hij zal ongeacht de politieke en maatschappelijke toestand waarin hij leeft heel gewoon vooruitgang maken. Hij zal zijn weg vinden en een geslaagd en productief leven leiden.

Soms stellen mensen succes gelijk met rijkdom en roem en een goede baan. Hoe zou u succes willen omschrijven?

Maatschappelijk succes is het minst belangrijk. Een geslaagd mens is immers iemand die klaar is om terug te keren in de tegenwoordigheid van zijn hemelse Vader. Zijn beroemdheid of rijkdom in dingen van deze wereld hebben geen enkele invloed op wel of niet terugkeren naar zijn hemelse Vader. Werkelijk geslaagd is iemand die de Here zo liefheeft dat hij Zijn geboden onderhoudt. Hij hoeft niet noodzakelijkerwijs tevreden te zijn met zijn aardse omstandigheden, maar hij kan vrede voelen die alle begrip teboven gaat, een vrede door wereldse zaken niet aan te komen.

Iets anders waarvan we succes kunnen aflezen vormen mensen die getrouwd zijn en een gezin hebben. Hun welslagen kan gemeten worden naar de opvoeding van hun kinderen. Een goede vader of moeder zal er naar streven kinderen op te voeden die hun hemelse Vader liefhebben en Zijn geboden onderhouden. Geen enkel succes is groter dan dit. En dit welslagen houdt werkelijk geen enkel verband met de maatschappelijke positie van een man. Wel verwacht de Here van een man dat hij goed voor zijn gezin zorgt. Dat wil niet zeggen dat hij een groot, duur ingericht huis moet bewonen of rijk moet zijn, maar wél dat hij voor hun lichamelijk en geestelijk welzijn moet zorgen. Het betekent ook dat de kinderen het hunne moeten bijdragen tot een gelukkig gezinsleven.

Natuurlijk zijn er ook mensen die hun hele sterfelijke leven ongehuwd blijven. Zij kunnen precies evenveel succes hebben als zij de geboden onderhouden en het Evangelie naleven door dienstbaarheid aan anderen op een van de ontelbare manieren waarop de mensen in deze tijd hieraan behoefte hebben.

Als presiderende bisschop is een van uw taken de zorg voor het welzijn van de leden. Wat doet de Kerk in die gebiedsdelen van de wereld waar veel ziekte en honger heerst?

Wij maken ons over deze problemen ernstig bezorgd en wij helpen de plaatselijk aanwezige priesterschapsdragers deze problemen oplossen. Wij volgen de methoden die de Here ons geopenbaard heeft en bouwen zo op een goede fundering opdat er geen terugslag zal zijn als er eenmaal vooruitgang is gemaakt. De Kerk zendt zendingen uit die zich bezighouden met gezondheidszorg en

we hebben nu ook agrarische zendelingen. Wij hopen in de nabije toekomst zendelingen te hebben die werkzaam zijn op maatschappelijk terrein.

Medische zendelingen zijn beroepsverpleegsters, artsen, tandartsen en anderen met een opleiding op het terrein van de gezondheidszorg. Deze bijzondere zendelingen zijn nu naar vele landen uitgezonden waar zij de mensen leren beter voor zichzelf te zorgen. Mede dank zij deze zendelingen zal de komende generatie een betere gezondheid genieten. Ook brengen deze medische zendelingen de mensen een goede zuigelingenzorg bij om het hoge sterftcijfer dat in sommige landen onder kinderen heerst te drukken. Zij onderwijzen voedingsleer — het gebruiken van het voedsel dat de mensen daar altijd al kunnen krijgen, maar nu ook hoe zij een goed uitgebalanceerde maaltijd moeten samenstellen.

De agrarische zendelingen zullen werken zoals de medische zendelingen. Zij zullen de juiste beginselen en praktijk van de landbouw onderwijzen. Zij gaan niet op zending met de tractors en andere moderne landbouwhulpmiddelen die in de Verenigde Staten gewoon zijn, maar zullen de mensen leren hun huidige methoden te verbeteren; hoe zij niet alleen graan, maar ook andere gewassen kunnen verbouwen, hoe zij andere groenten en fruit kunnen telen, hoe het land goed en veilig bewerkt moet worden, dat het bemest kan worden met de resten van de oude gewassen, enz.

We beginnen met de mensen het belangrijkste beginsel te leren n.l. hoe zij voor zichzelf kunnen zorgen.

Wat heeft u de jeugd van de Kerk over de gehele wereld verder nog te zeggen?

De eerste raad die ik mee zou willen geven is het advies dat president Harold B. Lee aan de Kerk gaf toen hij president werd. Men vroeg hem wat zijn boodschap was, waarop hij antwoordde dat de beste raad die hij de mensen kon geven was: onderhoud de geboden.

Verder wil ik opmerken dat deelneming aan de kweekschool nu voor bijna alle jonge mensen in de wereld te verwezenlijken is. Het doet er niet toe hoe ver iemand van een georganiseerde afdeling van de Kerk woont; door dit programma kan hij nu het Evangelie bestuderen. Als de jongens en meisjes van de Kerk het Evangelie bestuderen en de Heiland en Zijn leringen leren kennen en Zijn geboden onderhouden, zal al het andere hun worden toegeworpen. Want de Here heeft gezegd: „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Mt. 6:33.) Naarmate de wereld in verval raakt wordt het een steeds grotere bijzonderheid om een heilige der laatste dagen te zijn. Ik bid onder meer dat onze jongelui het Evangelie ongedwongen naleven en door hun levenswijze tonen wat het wil zeggen om werkelijk heilige der laatste dagen te zijn.

Ik wil de jongelui van de Kerk graag de verzekering geven dat wij van ze houden en hen vertrouwen, omdat zij studeren en zich voorbereiden om rechtvaardige leiders te worden die de weg bereiden voor de tweede komst van onze Here en Heiland, Jezus Christus. *

De presiderende bisschoppen van de Kerk

Sinds 1831, het tijdstip waarop de Here, door openbaring de eerste presiderende bisschop in deze bedeling riep, hebben de volgende tien mannen als zodanig dienst gedaan.

1. Edward Partridge — werd op 4 februari 1831, hij was toen 38 jaar, door openbaring geroepen tot bisschop. Hij overleed op 27 mei 1840 in Nauvoo.
2. Newel Kimball Whitney — door openbaring geroepen tot eerste bisschop van Kirtland, werd op 7 oktober 1844 ondersteund als eerste bisschop van de Kerk. Hij was toen 49 jaar; op 6 april 1847 benoemd tot presiderende bisschop. Hij stierf op 23 september 1850 in Salt Lake City.
3. Edward Hunter — ondersteund op 7 april 1851, toen hij 58 jaar was. Overleden op 16 oktober 1883 in Salt Lake City.
4. William Bowker Preston — ondersteund op 6 april 1884, toen hij 53 jaar was. Op 4 december 1907 wegens ziekte ontslagen.
5. Charles Wilson Nibley — ondersteund op 4 december 1907, toen 48 jaar; op 28 mei 1925 ondersteund als tweede raadgever van president Heber J. Grant.
6. Sylvester Quayle Cannon — ondersteund op 6 oktober 1925, 48 jaar oud; op 6 april 1938 ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven.
7. LeGrand Richards — ondersteund op 6 april 1938, 52 jaar oud; op 10 april 1952 geordend tot apostel.
8. Joseph L. Wirthlin — op 6 april 1938 ondersteund als tweede raadgever; op 12 december 1946 als eerste raadgever; op 6 april 1952 als presiderende bisschop; hij was toen 58 jaar; op 30 september 1961 wegens ziekte ontslagen.
9. John H. Vandenberg — ondersteund op 30 september 1961, op 56-jarige leeftijd; op 6 april 1972 ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven.
10. Victor L. Brown — als tweede raadgever ondersteund op 30 september 1961; op 6 april 1972 presiderende bisschop, oud 57 jaar.

WACHTER, WAARSCHUW DE GODDELOZEN

De profeet Ezechiël zei:

„Mensenkind! Ik heb u tot een wachter gesteld over het huis Israëls; zo zult gij het woord uit Mijn mond horen, en hen van Mijnentwege waarschuwen.

„Als Ik tot den goddeloze zeg: Gij zult den dood sterven, en gij waarschuwt hem niet, en spreekt niet, om den goddeloze van zijn goddelozen weg te waarschuwen, opdat gij hem in het leven behoudt; die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen.

„Doch als gij den goddeloze waarschuwt, en hij zich van zijn goddeloosheid en van zijn goddelozen weg niet bekeert, hij zal in zijn ongerechtigheid sterven; maar gij hebt uw ziel bevrijd.” (Ez. 3:17-19.) De geïnspireerde profeten uit het Boek van Mormon hebben onze tijd aanschouwd en ons gewaarschuwd voor de strategie van de tegenpartij. Nephi zei hierover:

„Want ziet, te dien dage zal hij [de duivel] in het hart der mensinkinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

„En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen . . .

„. . . wee hem, die gehoor geeft aan de voorschriften van mensen en de macht Gods . . . verloochent!” (II Ne. 28:20-21, 26.)

De Here voegde daar door een profeet uit deze tijd deze waarschuwing aan toe: „Daarom is de

EZRA TAFT BENSON
van de Raad der Twaalven

stem des Heren tot de einden der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen:

„. . . en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden;

„Want zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken;

„Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is . . .

„Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle

worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (L&V 1:11, 14-16, 38.) Deze waarschuwingen dateren van 140 jaar terug. Nu gaan ze in vervulling. Wij zijn er de levende getuigen van, tenzij wij blind zijn door zelfingenomenheid en het bedrog van boze lieden.

Als wachters op de toren van Zion hebben wij als leiders de plicht en het recht ons te kanten tegen het kwaad van deze tijd — tegen alle kwaad dat in strijd komt met wat ons als de ware Kerk van Christus en als inwoners van een christelijke natie dierbaar is.

Ik ben een van deze wachters en ik aanvaard met liefde voor alle mensen nederig deze plicht, deze uitdaging en streef er dankbaar naar mijn taak blijmoedig te verrichten. In tijden als deze mogen wij ons niet door vrees of kritiek laten weerhouden van onze plicht, zelfs al lopen we het risico dat onze raadgevingen als politiek worden bestempeld, daar wij in ons dagelijks leven steeds meer te maken krijgen met de regering van het land.

In de crisisperiode die wij thans doormaken, zijn we steeds weer gewaarschuwd. Daarop is kritiek gekomen. Er zijn er onder ons die de boodschap niet willen horen. Die wordt niet als prettig ervaren. Wat ons leven, onze welvaart, onze vrijheden bedreigt, is wat sommi-

gen onder ons vergoelikt hebben. Velen willen niet van hun levenspatroon afwijken en volhardten in hun onbekommerde zelfingenomenheid.

De Kerk is gefundeerd op eeuwige waarheid. Wij gooien het niet op een accoordje als het om onze beginselen gaat. Wij houden ons aan onze normen, ondanks de benauwingen en tendenzen van deze tijd. Als kerk zijn wij onverbrekelijk trouw aan de waarheid. De profeten en discipelen van God hebben sinds mensenheugenis tot taak gehad zich uit te spreken tegen zondige gedragingen. Hierdoor zijn velen van hen vervolgd. Niettemin hadden zij de van God gegeven taak, als wachters op de toren de mensen te waarschuwen. Wij leven in een eeuw dat alles goedgepraat wordt – van prijs-gave van het principe. Maar met goedpraten komen we er niet. Dat is nog nooit de oplossing geweest. Een van de wachters van de Kerk uit deze tijd heeft deze krachtige waarschuwing laten horen:

„Een onduidelijke verbondenheid is dodelijk. Hartstochtelijke toewijding daarentegen geeft betekenis en diepte aan een zaak en aan alles wat daarbij hoort. De moeilijkheden in de wereld worden voor een groot deel veroorzaakt door de slappe figuren die altijd de weg van de minste weerstand kiezen, die bang zijn voor de waarheid uit te komen. Net als in de grote raad in de hemelen, is het in Christus' Kerk op aarde; neutraliteit bestaat niet. We zijn vóór of we zijn tégen de Here. Een rotsvast geloof, wars van compromissen, zal de Kerk en alle leden ter overwinning voeren en ons onze hoogste bestemming doen bereiken.

„De uiteindelijke overwinnaars van de wereld, of dat er nu veel of

weinig zijn, zullen de mannen en vrouwen zijn die zonder angst en onversaagd de waarheid aanhangen en die zowel nee als ja kunnen zeggen, in wier verheven bannier geschreven staat: Geen compromis met het kwaad . . .

„Verdragen is wat anders dan conformering aan standpunten en praktijken van de wereld. Wij moeten geen afstand doen van ons geloof om met mensen te kunnen omgaan, hoe gevierd of invloedrijk ze ook zijn. Er kan een te hoge

prijs worden betaald voor maatschappelijk welzijn, zelfs om met rust gelaten te worden . . . Het Evangelie berust op eeuwige waarheid, en de waarheid kan nooit ongestraft losgelaten worden.” (John A. Widtsoe, Conference Report, april 1941, blz. 116 en 117.)

Iemand heeft eens scherp opgemerkt: „Ons grootste nationale probleem is de erosie. Geen bodemerosie maar erosie van de moraal van de natie.”

Bij monde van de profeet Joseph Smith heeft de Here deze waarschuwing verstrekt: „... de dag komt dat wie de stem des Heren niet horen willen . . . afgesneden zullen worden uit het volk“.

De Verenigde Staten zijn groot geworden omdat ze vrij zijn. Ze zijn vrij omdat ze op God vertrouwen en gegrondvest zijn op de beginselen van vrijheid die in het woord van God uiteengezet zijn. Deze natie is op een geestelijk fundament gegrondvest. Voor mij heeft dit land een profetische geschiedenis.

In het jaar 1831 kwam Alexis de Tocqueville, de bekende Franse geschiedschrijver, naar ons land, op verzoek van de Franse regering, om een studie te maken van ons strafrecht. Hij bestudeerde ook nauwgezet onze politiek en maatschappijstructuur. Binnen tien jaar was de Tocqueville wereldberoemd door zijn boekwerk in vier delen, getiteld *Democracy in America* (De democratie in Amerika). Hier volgt zijn opzienbarende verklaring voor de grootheid van Amerika:

„Ik zocht naar de grootheid en het genie van Amerika in zijn ruime en gerieflijke havens en op zijn brede rivieren, maar daar was ze niet; in haar vruchtbare velden en eindeloze prairies, maar daar was ze niet; in haar rijke mijnen en uitgebreide wereldhandel, maar daar was ze niet. Totdat ik de kerken in Amerika bezocht en de gerechtigheid in vurige bewoordingen hoorde verkondigen vanaf de preekstoel. Toen begreep ik het geheim van zijn grote geest en zijn macht. Amerika is groot omdat het goed is, en als Amerika ooit mocht ophouden goed te zijn, zal Amerika ophouden groot te zijn.” (Prophets, Principles, and National Survival, samengesteld door Jerreld L. Newquist [Salt Lake City, Utah, Publishers Press, 1964] blz. 60.)

Hoe sterk is onze wil om vrij te blijven — goed te zijn? Verkeerde gedachten en verkeerde ideolo-

gieën, in de liefelijkste gewaden gehuld, proberen zachtjes — bijna zonder dat wij het merken — onze morele weerstand te verkleinen en onze geest gevangen te nemen. Ze verleiden ons met schitterende beloften van allerlei zekerheid, van-de-wieg-tot-het-graf. Ze zijn gemaskeerd achter verschillende namen, maar ze kunnen alle door hetzelfde worden herkend — iets dat ze allemaal gemeen hebben: ze vreten aan het karakter, en aan de gewetensvrijheid van de mens om voor zichzelf te denken en te handelen.

Er wordt gepoogd ons met een valse zekerheid in slaap te sussen. Er wordt ons van alles aangeboden dat een grote aantrekkingskracht heeft. Het gevaarlijkste heeft gewoonlijk het mooiste etiket, dikwijls onder het mom van algemeen welzijn en persoonlijke zekerheid. Wederom geldt: laat u niet misleiden.

De vrijheid kan zowel door eigen onverschilligheid als door 'n rechtstreekse aanval teloor gaan.

Te lang hebben te veel Amerikanen en mensen van de vrije wereld in het algemeen, zwiingend toegezien bij deze misdaad, de aantasting van de vrijheid — de aantasting van de economische en geestelijke grondbeginselen en tradities die de naties sterk hebben gemaakt.

Laat ons langs de weg van het goede en de vrijheid streven naar de vooruitgang. Met de hulp en de zegeningen van de Here kunnen en zullen de mensen in de vrije wereld de dag van morgen zonder vrees, zonder twijfel, vol vertrouwen tegemoet treden.

Enkele jaren geleden drong de toenmalige president van de Verenigde Staten tot de kern van het probleem door toen hij zei:

„We hebben geen behoefte aan

grotere materiële ontwikkeling maar aan grotere geestelijke ontwikkeling. We hebben geen behoefte aan grotere intellectuele kracht, maar aan grotere zedelijke kracht. We hebben geen behoefte aan meer kennis, maar aan meer karakter. We hebben geen behoefte aan meer bestuurslichamen, maar aan meer cultuur. We hebben niet meer wetten nodig, maar meer godsdienst. We hebben niet meer nodig wat gezien wordt, we hebben meer nodig wat niet gezien wordt. Nu is het noodzakelijk deze kant van het leven te benadrukken. Als dit deel krachtiger gemaakt wordt, komt de rest vanzelf in orde. Dit is het fundament van al het andere. Als dit fundament hecht is, zal de bovenbouw daarop blijven staan.” (Prophets, Principles, and National Survival, blz. 35.)

Als een vrij volk gaan wij in vele opzichten precies dezelfde weg op die leidde tot de val van Rome. Een aantal bekende geschiedschrijvers heeft de omstandigheden die tot de val van Rome leidden als volgt samengevat:

„Het Romeinse rijk is ontstaan door werk van pioniers. Er was niet zo 'n groot verschil met wat onze Amerikaanse pioniers ons hebben nagelaten. Daarna volgden daar twee eeuwen van macht, die haar hoogtepunt vond in de tweede eeuw; daarna ging het bergafwaarts en in de derde eeuw stortte het rijk in. De tekenen van verval waren de laatste jaren van die tweede eeuw reeds waarneembaar.

„Er staat beschreven dat het aantal rijke en arme leeglopers snel toenam. Deze laatste (de arme leeglopers) kwamen in aanmerking voor regelmatige uitkering, volgens een welvaartssysteem dat niet veel van het onze verschilt.

Toen dit systeem blijvend werd, nam het aantal ontvangers, de van rijkswegen ondersteunden (bijstand enz.) toe. Ze organiseerden zich in een politiek blok dat grote macht had. Ze aarzelden niet hun eisen kenbaar te maken. De regering gaf met steeds grotere regelmaat aan hun eisen toe.

Mensen die zich keizer noemden verschaften ze maaltijden. De grote, degelijke middenklasse — de kracht van Rome, net als bij ons hier nu — moest steeds meer belasting betalen om de bureaucratie die steeds groeide en machtiger werd, te onderhouden. Er werden extra belastingen geheven om aan noodgevallen het hoofd te bieden. De overheid zag zich gesteld voor grote tekorten door deze hoge uitgaven. De dinar, een zilveren munt die overeenkomt met onze halve dollar, verloor zijn zilveren glans. Hij werd koperkleurig omdat de regering het zilvergehalte verminderde.

„Ook toen werden de zilveren munten uit de roulatie genomen. Ook toen werden ze niet ingewisseld maar achtergehouden.

„De militaire dienst stond bij de Romeinen in hoog aanzien: een vreemdeling kon zelfs het Romeinse burgerschap verkrijgen, als hij eenvoudig als vrijwilliger in de Romeinse legioenen dienst wilde nemen. Door de toenemende rijkdom en weelde meden de jongemannen van Rome de dienst echter steeds meer, ze bedachten allerlei uitvluchten om maar in de stad hun lui en laag-bij-de-gronds leventje te kunnen blijven leiden. Ze gingen schoonheidsmiddeltjes gebruiken, ze droegen vrouwelijke kleding en vrouwelijk kapsel, zodat — aldus geschiedschrijvers — de sexen nauwelijks van elkaar te onderscheiden waren.

„Onder leraren en scholieren had

zich een groep gevormd die de Cynici werd genoemd. Zij lieten hun haar en baard groeien, droegen slonzige kleding en deden het voorkomen als hadden ze geen belangstelling voor wereldse goederen, die zij als ‚de waarden van de middenklasse‘ tot onderwerp van hun spot maakten.

„De zeden raakten in verval. Men kon zich niet meer veilig buitenshuis begeven. Geweld was aan de orde van de dag, en soms branden hele wijken in steden en dorpen af.

„En al die tijd stond er een vijandig bondgenootschap — steeds zwaardere belastingdruk en tegelijkertijd kruipende inflatie — klaar om de Romeinse cultuur de doodsteek toe te brengen.

„Uiteindelijk werden deze krachten de werklust en ambitie van de middenklasse te machtig.

„Rome ging ten onder.

„Dat was tegen het eind van de tweede eeuw van onze jaartelling.“ (Toespraak door Ronald Reagan op het Eisenhower College, New York, 1969.)

In 1787 voltooide Edward Gibbon zijn prachtige werk *The Decline and Fall of the Roman Empire*. (Ondergang en val van het Romeinse Rijk.) Hieronder volgt zijn verklaring voor deze val:

1. Ondernijning van de waardigheid en heiligheid van het gezin dat de basis vormt van de menselijke samenleving.
2. Steeds hogere belastingen, en besteding van publieke gelden aan gratis brood en spelen voor de bevolking.
3. De dolzinnige rage van volksvermaak en sportwedstrijden die ieder jaar wilder en onmenselijker werden.
4. Het samenstellen van reusachtige krijgsmachten, terwijl de wer-

kelijke vijand de volksontarding was.

5. Godsdienslig verval — de godsdienst kwijnde en was er enkel en alleen voor de vorm, had met de werkelijkheid niets te maken en was niet langer in staat het volk te waarschuwen en te leiden.

Is er een vergelijking te trekken met ons in deze dagen? Kan wat Rome te gronde richtte ook de landen van de vrije wereld te gronde richten?

Acht jaar lang heeft op mijn bureau dit gebed, deze volzin geprikt: „O God, geef ons mannen met een verhevener ideaal dan alleen een stembusoverwinning.“

Nu, ten dage van onze grote wetenschappelijke prestaties moeten wij lering trekken uit de vaak ernstige geschiedenis, omdat het uur van succes het grootste gevaar inhoudt. Ten tijde van de grootste voorspoed kan 'n land het zaad van zijn eigen ondergang zaaien. De geschiedenis leert ons dat een grote natie maar zelden van buitenaf overwonnen wordt — tenzij ze verzwakt is of zichzelf inwendig vernietigd heeft.

De leringen uit de geschiedenis zijn wegwijzers die ons helpen de koers bepalen naar een veilige toekomst.

Levend in de vrije wereld moeten wij de problemen waarmede wij geconfronteerd worden onder ogen zien. Wij moeten erkennen dat twee fundamentele beginselen — zedelijkheid en een geestelijke instelling — de grondslag hebben gelegd voor het vele wat wij in het verleden hebben bereikt. Om de zegeningen van nu te blijven genieten, moeten wij weer deze fundamentele beginselen naleven. Economisch, eerlijk leven en goede zeden betrachten, dat leidt tot de waarheid. Met zulke dingen kan men niet schipperen.

Wij moeten onze daden in overeenstemming brengen met deze eeuwige richtlijnen der waarheid. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat pal voor de grote geestelijke en morele beginselen die altijd de gerespecteerde fundamenten hebben gevormd van de vrije wereld. Wij bestrijden elke euvelde poging om die eeuwige waarheden, die vanaf het begin onze beschavingen staande hielden, te relativiseren of te betwisten.

Wij zullen eerbare middelen aanwenden om huisgezin en familie te versterken, aan te moedigen dat eerste en grote gebod om ons te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen te gehoorzamen, en ons karakter te versterken door trouw te blijven aan onze hoge geestelijke en zedelijke beginselen.

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is reinheid nooit ouderwets. Bij ons geldt voor mannen en vrouwen maar één maatstaf: zedelijke reinheid. Wij bestrijden en verafschuwen de verdoemelijke praktijken rond de abortus en de andere onheilige en onreine handelingen die het stichten van gezin en familie, de fundamentele instelling, in de wortel aantasten.

Voortgaan met het bedrijven van deze onzedelijke praktijken zal zeer zeker de wraak en het oordeel van de Almachtige over ons doen komen.

Vergeeten we met onze materialistische instelling niet de geestelijke grondslag waarop onze welvaart, zekerheid en vrijheid zijn gevestigd? O, God, help ons berouw te dragen om onze kwade wegen en ons te verootmoedigen, nu we oog in oog staan met de boze machten.

Een natie die op de knieën ligt is een heel veilige natie.

Wij zouden de noodzakelijke zegeningen van de Here zeker ontvangen als de mensen overal dagelijks – 's morgens en 's avonds – op de knieën gingen liggen en hun dankbaarheid uitten voor de ontvangen zegeningen, erkenden dat ze van God afhankelijk zijn en Zijn goddelijke leiding zochten.

Dat schouwspel – een biddend volk – is indrukwekkender, machtiger dan een atoombomexplosie. Het gebed is krachtiger dan alle culminaties van door de mens bestuurdde krachten, omdat het gebed het machtigste wapen van de mens is en in staat stelt zich aan de bronnen van God te laven. De grondleggers van dit land hadden deze eeuwige waarheid aanvaard. Doen wij dat ook? Willen wij dat ook?

Het is in ons eigen belang dat wij ons deze eenvoudige gewoonte eigen maken, het krachtig gebed. Jaren geleden heeft iemand eens gezegd: „Waar dit land bovenal behoefte aan heeft, is aan het goede ouderwetse gezinsgebed.” Moge God ons, vrije mensen, helpen de bron van onze zegeningen te zien, alsook de bedreiging van onze vrijheid en onze morele en geestelijke maatstaven, en de noodzaak om nederig maar moedig te zijn, om onze onschatbare, door de tijd beproefde zegeningen, veilig te stellen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. *

De eerste psalm

Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in den raad der goddelozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters; maar zijn lust is in des HEEREN wet, en hij overdenkt Zijn wet dag en nacht.

Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wel gelukken.

Alzo zijn de goddelozen niet, maar als het kaf, dat de wind henedrijft. Daarom zullen de goddelozen niet bestaan in het gericht, noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen. Want de HEERE kent den weg der rechtvaardigen; maar de weg der goddelozen zal vergaan.

EN NU BLIJFT GELOOF, HOOP EN LIEFDE, DEZE DRIE

Kort geleden zei president Romney: „Welzijnszorg is geen programma van de Kerk, het is een deel van de Kerk zelf.” Ik ben het daar van harte mee eens. Welzijnszorg betekent meer dan alleen voorzien in de tijdelijke behoeften van de kerkleden. De welzijnszorg is er voor ieder lid van de Kerk. Ook voor die 96 procent van de leden die niet geholpen hoeven worden met verbruiksartikelen en andere dingen die door het magazijn van de bisschop worden verstrekt. Welzijnszorg is echt ook voor hen die te geven hebben en ook voor hen die niet hoeven te ontvangen.

De Schriften staan vol verzen die getuigen van wat president Romney heeft gezegd. In Mosiah zegt koning Benjamin:

„... en gij zult de bedelaar niet tevergeefs laten smeken...

„Misschien zult gij zeggen: De man heeft zichzelf zijn ellende berekend; daarom zal ik mijn hand terughouden en hem niet van mijn voedsel geven, noch hem van mijn goed mededelen... want zijn straffen zijn rechtvaardig –

„Maar... wie dit doet heeft groter reden om zich te bekeren, en tenzij hij zich bekeert van hetgeen hij heeft misdaan, zal hij voor eeuwig omkomen en geen deel aan het koninkrijk van God hebben.

„Want ziet, zijn wij niet allen bedelaars?...” (Mos. 4:16-18.)

En Paulus zegt duidelijk: „Al ware

Bisschop Vaughn J. FEATHERSTONE
Tweede raadgever in de Presiderende
Bisschop

het dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden.” (1 Kor. 13:1.)

En bovendien onderwees de grote Heiland van hemel en aarde in een van Zijn gelijkenissen ons een zeer wijze les. Hij zei:

„En er was een zeker rijk mens, en was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig.

„En er was een zeker bedelaar, met name Lazarus, welke lag voor zijn poort vol zweren;

„En begeerde verzadigd te worden van de kruimkens, die van de tafel des rijken vielen; maar ook de honden kwamen en lekten zijn zweren;

„En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham.

„En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijn ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot.

„En hij riep en zeide: Vader Abraham, ontferm u mijner, en zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in het water dope, en verkoele mijn tong; want ik lijd smarten in deze vlam.

„Maar Abraham zeide: Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost, en gij lijdt smarten.

„En boven dit alles, tussen ons en ulieden is een grote klove gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen.

„En hij zeide: Ik bid u dan, vader, dat gij hem zendt tot mijns vaders huis;

„Want ik heb vijf broeders; dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats der pijniging.

„Abraham zeide tot hem: Zij hebben Mozes en de profeten, dat zij die horen.

„En hij zeide: Neen, vader Abraham, maar zo iemand van de doden tot hen heenging, zij zouden zich bekeren.

„Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al ware het dat er iemand uit de doden

opstond, zich niet laten gezegen.” (Luk. 16 :19-31.)

Ik geloof dat de Heiland ons hier grote wijsheid leert. Er zijn behoeftigen en Hij zal hun geven, op Zijn grootse, barmhartige wijze, want ik geloof dat de zuivere liefde van Christus welzijnszorg is. Ik geloof dat Zijn welzijnszorg veel meer behelst dan wat wij doen. Ik denk dat dat liefde is in haar zuiverste vorm.

Er valt meer onder dan alleen het lichamenlijk welzijn. In de Kerk zeggen we: geef de mensen wat ze naar lichaam en geest van node hebben. Dus zorgen we voor de zieken. Ik geloof dat wij hierin een grote en heilige taak te verrichten hebben. En president Lee heeft het in onze dagen mooier gezegd dan al wat ik heb gelezen. Op de halfjaarlijkse conferentie in 1946 zei hij:

„Ik weet dat er machten zijn die iemand wiens hart van . . . liefde

. . . vervuld is, zeer dierbaar zijn. Enkele jaren geleden, 's avonds in bed, besefte ik dat ik, wilde ik waardig zijn voor de hoge positie waartoe ik was geroepen, iedere ziel die op aarde wandelde moest liefhebben en vergeven. Op dat moment werden mijn ogen geopend, en ik ontving vrede in mijn hart, en aanwijzingen en vertroosting en inspiratie, zodat ik vernam van toekomstige dingen en ik indrukken opdeed die, naar ik wist, van goddelijke oorsprong waren.” (Conference Report, oktober 1946, blz. 146.)

De profeet voelt zich verplicht om voor iedere levende ziel op aarde te zorgen, ze lief te hebben en te vergeven.

Ik heb een goede vriend, broeder Les Goates, een groot en beschaafd schrijver. Ik heb hem gevraagd of ik een gedeelte mocht aanhalen van een geschiedenis die hij heeft verteld. Het gaat ero-

ver, hoe hij voor het eerst met de welzijnszorg werd geconfronteerd. Hij zegt:

„Maar voor mij en mijn huis begon de welzijnszorg in Old Field, ten westen van Lehi, op de Saratogaweg in de herfst van 1918, dat verschrikkelijke crisisjaar in de eerste wereldoorlog, toen meer dan 14 miljoen mensen stierven aan een vreselijke plaag, 'de zwarte pest', de Spaanse griep.

„Dat jaar viel de winter vroeg in en bevroren veel suikerbieten in de grond. Mijn vader en Francis deden wanhopige pogingen om iedere dag één lading bieten uit de bevroren grond te halen. Ze groeven ze uit de grond, hakten de koppen af en gooiden de bieten één voor één in de grote bietenwagens, en reden dan naar de suikerfabriek. Het was vervelend werk en het ging langzaam, door de vorst, en omdat er te weinig mankracht op de boerderij was nu mijn broer Floyd en ik in het leger waren. Francis, of 'Franz' zoals iedereen hem noemde, was nog te jong voor de militaire dienst.

„Terwijl ze zo bezig waren de enige oogst die te gelde gemaakt kon worden, binnen te halen, werd er op een avond onder het eten opgebeld door onze oudste broer, George Albert, hoofd van de State Industrial School te Ogden. Hij vertelde het tragische nieuws dat Kenneth, de negenjarige zoon van onze andere broer Charles, de beheerder van de schoolboerderij, was getroffen door de gevreesde griep en na slechts een paar uur ziek geweest te zijn, op de knieën van zijn vader was gestorven; en of vader alsjeblieft naar Ogden wilde komen om de jongen naar huis te halen om hem in het familiegraf op de begraafplaats te Lehi bij te zetten.

„Mijn vader slingerde zijn oude

Chevrolet aan en zette koers naar Five Points in Ogdon om zijn kleinzoon naar huis te halen om te worden begraven. Toen hij bij het huis was aangekomen vond hij ‚Charl’ languit over het dode lichaam van zijn geliefd kind liggen, de lelijke bruine afscheiding van de zwarte pest druppelde uit zijn oren en neus en hij gloeide van de koorts. ‚‚Brenge mijn jongen naar huis,‘ mompelde de geslagen jonge vader, ‚en zet hem bij in het familiegraf, ‚ en kom morgen terug voor mij.’

‚Vader bracht Kenneth naar huis en maakte aan zijn werkbank een kist. Moeder en onze zusjes Jennie, Emma en Hazel legden er een kussen in en voerden de kist. Daarna gingen papa en Franz en twee vriendelijke burenen de kuil delven. Er stierven zoveel mensen dat de families zelf de kuilen moesten graven. Er werd een korte rouwdienst gehouden bij het graf, meer kon men zich niet permitteren.

‚Nauwelijks waren de mensen van de begraafplaats teruggekeerd of de telefoon ging weer. George Albert (Ben) was aan de lijn met de volgende jobstijding: ‚Charl was nu gestorven en twee van zijn knappe dochtertjes – Vesta van 7 en Elaine van 5 – waren ernstig ziek en de twee kleintjes – Raeldon van 4 en Pauline van 3 – waren ook al aangetast.

‚Goede neven, van de Larkin lijkbezorging, konden een kist voor hem bemachtigen en zonden hem in een bagagewagen van de spoorwegen naar het ouderlijk huis. Vader en kleine Franz haalden het lichaam op aan het station en zetten het op de waranda aan de voorkant van ons oude buitenhuis voor een geïmproviseerd laatste afscheid door de burenen, maar de mensen waren bang om dicht bij

het lichaam van een slachtoffer van de zwarte pest te komen. Vader en Francis waren inmiddels met enkele burenen weggegaan om het graf in orde te maken en een korte dienst te regelen waarin de grote, edele ziel van Charles Hyrum Goates aan zijn Makers hoede werd toevertrouwd.

‚De volgende dag werd mijn stoere, niet klein te krijgen oude vader geroepen tot weer een andere wrede zending – deze keer om Vesta naar zijn huis te halen, het lachende kind met het ravenzwarte haar en de blauwe ogen.

‚Bij het huis aangekomen vond hij Juliette, de moeder die bijna gek werd van verdriet, geknieldd liggen bij het bedje van de lieve kleine Elaine, het engeltje met haar blauwe ogen en blonde krullen. Juliette snikte vermoed en bad: ‚O, Vader in de hemel, deze niet, alstublieft! Laat mij mijn kleintje houden! Neem niet nog meer lievelingen van me weg!’

Voordat vader thuis was met Vesta, was de verschrikkelijke boodschap er al weer. Elaine was heengegaan om zich te voegen bij haar papa, haar broer Kenneth en haar zusje Vesta. En zo gebeurde het dat vader nog een hartverscheurende reis maakte om ’n vierde lid van zijn familie naar huis te brengen en in het graf te leggen, alles binnen een week.

De telefoon ging niet meer die dag dat Elaine begraven werd en ook de volgende morgen kwamen er geen verdrietige doodsberichten meer. Aangenomen werd dat George A. en zijn moedige gezellin Della, hoewel diepbedroefd, in staat waren geweest de kleintjes Raeldon en Pauline te redden. Het was een grote steun dat een nicht van ons, Reba Munns, een verpleegster, was komen helpen.

‚Na het ontbijt zei vader tegen

Franz: ‚Kom jongen, we kunnen het beste maar naar het land gaan om te zien of we nog een lading bieten uit de grond kunnen halen, eer ze nog vaster vriezen. Kleed je goed aan, dan gaan we’.

‚Francis reed de wagen die met vier paarden was bespannen de oprijlaan uit en vader klom erop. Toen ze op de Saratogaweg reden kwamen ze wagens vol met bieten tegen die naar de fabriek gingen en bestuurd werden door de burenen, ook boeren. In het voorbijgaan groette elke voerman: ‚Dag, oom George,’ ‚Mijn medeleven, George,’ ‚Het is niet anders, George,’ ‚Je hebt een heleboel vrienden, George.’

‚Op de laatste wagen zat de dorpskomiek, de zorgeloze, roodharige sproetenkoning Jasper Rolfe. Hij wuifde opgewekt en riep: ‚Dat was ’t, oom George.’

‚Mijn vader keerde zich tot Francis en zei: ‚Ik wou dat ik zo makkelijk praten kon.’

‚Bij het toegangshek van het land gekomen, sprong Francis van de grote rode bietenwagen af en opende het hek. Wij reden de akkers op. Vader trok de teugels strak, liet de paarden halt houden, bedacht zich een moment en bekeek toen vol aandacht het veld van links naar rechts en van achteren naar voren en kijk – er stond geen suikerbiet meer op. Toen drong het tot hem door wat Jasper Rolfe bedoeld had toen hij riep: ‚Dat was ’t, oom George!’

‚Toen klom vader van de wagen, pakte een handvol van de rijke, bruine aarde waarvan hij zo hield, nam een kop van een biet in zijn bevende linkerhand en keek een ogenblik naar deze symbolen van zijn werk alsof hij zijn ogen niet kon geloven.

‚Vader ging op een hoop bietenkoppen zitten – deze man die vier

van zijn geliefden binnen zes dagen naar huis had gehaald om ze te begraven, de kisten had gemaakt, de kuilen had gegraven en ook nog met de begrafenis kleding had geholpen — deze verbazingwekkende nooit versagende man, die nooit aarzelde of wankelde onder al onze martelende beproevingen — zat op een hoop bietenafval en hilde als een kind.

„Toen stond hij op, veegde met zijn grote rode zakdoek zijn ogen af, keek omhoog naar de hemel en zei: ‚Heb dank Vader voor de ouderlingen van onze wijk.‘”

Is dat niet wat de Here van ons wil als Hij hier zou zijn om ons de weg te tonen; smeekte Hij daar niet om toen Hij zei:

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

„Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.

„Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.” (Mt. 11 : 28-30.)

Wie ontvingen de grootste zegen? Waren het niet de ouderlingen? Die het veld ingingen? Om de bieten van broeder Goates te oogsten? Weet dat zij een grote zegen ontvingen.

En nu tot slot, herinner u de woorden van Paulus. Hij zei:

„En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.” (I Kor. 13 : 13.)

En ik bid dat de liefde van Jezus Christus met een ieder van ons zal zijn en verblijven, dat we de gehele omvang van de welzijnszorg in de Kerk zullen begrijpen. In de naam van Jezus Christus, onze Meester. Amen.

GOD MET ONS

Mijn Redder, mijn Goël*, mijn zondenvernieler,
Mijn Meester, mijn Heiland, mijn Heer en mijn God!

Mijn Onheilverwinner, mijn Levensbezieler!
Gezegend, geheiligd, beslist is mijn lot!

Voor U wil ik strijden, voor U wil ik lijden,

Voor U wil ik de aarde doorgalmen van lof!

Aan U wil ik adem en levenskracht wijden, tot de Engel des levens my slake uit dit stof!

Zijt Gij, o mijn Koning! (Gij!) tot mij gekomen?

Hebt Gij hem gezocht, die naar U niet en zag?

Zoo wasch mij, zoo baad mij in loutrende stroomen des Geestes, dien Ge uitzondt ten vijftigsten dag!

Ja, stort in mijn aadren die kracht van gelooven, die hoogten ter neêr stort, en marmer verbreekt, die hemelvuur inroept en afdwingt van boven, en ijskoude harten in liefdebrand steekt!

Ja! geef mij te galmen met loven en danken,
in vlamme ijver, in worstlenden moed,
in liefflijke psalmen, in dondrende klanken:
vall' hemel en aarde voor Jezus te voet!

Isaac da Costa

* Goël: Verlosser

ZALIGHEID DOOR DE KERK

Toen de Heiland tijdens Zijn aardse bediening Zijn Kerk stichtte, en ze door de twaalf apostelen van die tijd verder tot bloei werd gebracht, is één ding overduidelijk geworden, namelijk dat zaligheid door de Kerk komt.

Ze komt niet door een afzijdige groep of splinterpartij, ook niet door ons privégelooft. Ze komt alleen door de Kerk, zoals door de Here Zelf ingesteld.

De Kerk werd georganiseerd tot de volmaking der heiligen.

De Kerk werd gegeven tot het werk der bediening.

De Kerk werd gegeven, zoals Paulus de Efeziërs uitlegde, tot opbouw van het lichaam van Christus.

Daarom werd duidelijk kenbaar gemaakt dat zaligheid in de Kerk is, en van de Kerk en dat ze alleen door de Kerk verkregen kan worden.

De Here baande één rechten nauw pad en merkte, wetend waarover Hij sprak op, dat slechts weinigen het zullen vinden.

Hij regelde het niet alleen zo dat zaligheid door Zijn gevolmachtigde Kerk moest komen, maar Hij zorgde voor betrouwbare begeleiders om haar leden te beschermen en te voorkomen dat ze „met alle wind der leer” heen en weer geslingerd zouden worden, en om ze te beschermen tegen de arglistigheden der mensen, die listiglijk tot dwaling brengen. (Zie Ef. 4 : 14.)

Ouderling MARK E. PETERSEN
van de Raad der Twaalven

Volgens de brief van Paulus aan de Efeziërs waren deze betrouwbare begeleiders in de eerste plaats de apostelen en profeten die God voor dat speciale doel aan het hoofd van de Kerk had geplaatst.

Zij waren de geïnspireerde leiders in de Kerk. Zij vormden de spreekbuis van de Here, en hun geïnspireerde boodschappen voor de mens waren de wil des Heren, de Geest des Heren, de stem des Heren en de kracht Gods tot zaligheid. (L&V 68 : 4.)

Onder deze hemelse leiding hoeft niemand verloren te gaan.

Maar zelfs ten tijde van de Here waren er mensen die valse leer onderwezen en mensen het verkeerde pad ophielpen. De Heiland bekritiseerde die mensen scherp en beschuldigde ze dat ze waren afgedwaald van de wet van Mozes die ze voorgaven te prediken.

Hij zei ze: „Heeft Mozes u niet de wet gegeven? en niemand van u doet de wet.” (Joh. 7 : 19.)

En ook zei Hij: „... indien gij Mozes gelooft, zo zoudt gij Mij geloven; want hij heeft van Mij geschreven.” (Joh. 5 : 46.)

Wat een droeve gezegden. Hadden de mensen Mozes gelooft in plaats van de sluwe valse leraren van die tijd, ze zouden Christus aanvaard hebben, want Mozes schreef over Christus. En hadden ze Jezus aanvaard, ze zouden door Zijn Kerk zaligheid hebben ontvangen.

Maar verblind door valse leraren, verwierpen ze zowel Mozes als Christus, en daarom sloten ze zich nooit aan bij de Kerk van de Here. Vandaar dat zij de zaligheid niet ontvingen die door de Kerk verkregen kon worden.

Het is duidelijk dat niet alle boeken van Mozes thans in onze bijbel zijn opgenomen, maar in de dagen van de Heiland moet dat wél het geval geweest zijn, want Jezus leverde kritiek op de ouderlingen en schriftgeleerden omdat ze niet geloofden wat Mozes had gezegd toen hij van Christus getuigde.

Is het niet belangwekkend dat Mozes van Christus getuigde en dat de mensen, omdat ze Mozes niet geloofden, ook niet bereid waren Christus te aanvaarden? Weet u nog dat Paulus zei dat de wet van Mozes een tuchtmeester

was om de mensen tot Christus te brengen? (Zie Gal. 3:24-25.)

Niet alleen Mozes schreef van de Here, ook andere profeten. Sprekende over Jezus zei Petrus: „Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.” (Hand. 10:43.)

In Handelingen 28 lezen wij dat Paulus in Rome vele bezoekers ontving „denwelken hij het Koninkrijk Gods uitlegde, en betuigde, en poogde hen te bewegen tot het geloof in Jezus, beide uit de wet van Mozes en de profeten, van des morgens vroeg tot den avond toe.” (Hand. 28:23.)

Het is daarom duidelijk dat de boeken die in die tijd beschikbaar waren herhaaldelijk van de Heiland spraken, daar alle profeten van Hem getuigden.

Daarom was er geen excuus voor hen die de mensen op een dwaalspoor leidden en overhaalden de Here te kruisigen, terwijl ze heel goed wisten dat de Schriften duidelijk van Hem spraken.

De valse leraren uit de dagen van het Nieuwe Testament stichtten zelf godsdiensten, afgescheiden van en naast het ware werk van God. Met hun door mensen gemaakte overleveringen leverden zij de voornaamste oppositie tegen Jezus toen Hij Zijn zending begon.

Van enkele van deze godsdiensten kennen wij de naam. De Farizeeën en de Sadduceeën zijn het meest bekend. Beide predikten een afvallige leer. Beide werden door de Here veroordeeld en beide veroorzaakten de religieuze dweperij die uiteindelijk leidde tot de kruisiging.

Andere godsdienstige richtingen waren:

De Zadokieten, die een strengere

inachtneming van de Mozaïsche wet voorstonden.

De Essenen, van wie wordt aangenomen dat zij de Dode-Zeerollen hebben geschreven. Zij verwierpen de tempelceremoniën.

De Zeloten, een anti-Romeinse cultus.

De Hellenieten behoorden tot de sterkste groepen die probeerden het volk de Griekse filosofie vermengd met de Mozaïsche wet op te dringen. Ook zij verwierpen de tempelceremoniën.

Zelfs tijdens de bediening van de Here ontwikkelde zich nog een nieuwe afvallige groep. Zoals is opgetekend in Johannes 6 vielen velen bij het begin der gebeurtenissen reeds af. Als u dat hoofdstuk in het Nieuwe Testament gelezen hebt, zult u zich herinneren dat vele Zijner discipelen Zijn zuivere leer niet konden aanvaarden, daarom afvielen en Hem niet langer volgden.

Zichtbaar ontmoedigd wendde Jezus zich tot de Twaalven en vroeg: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” Doch Simon Petrus antwoordde: „Here, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.”

Let wel: de woorden des eeuwigen levens *waren niet* bij hen die afvielen maar bij hen die getrouw bleven.

Later, tijdens de bediening van de Twaalven, ontstond er opnieuw ernstige afvalligheid. Om die te bestrijden zijn toen bijna alle breven van het Nieuwe Testament geschreven.

Geschiedschrijvers zeggen dat binnen honderd jaar na Christus' opstanding ongeveer dertig afzonderlijke groepen en sekten onder de christenen naar voren kwamen. Door de krachtige en duidelijke taal in de eerste brief van Paulus aan de Korinthiërs blijkt ons duidelijk

delijk dat er reeds vroeg afvalligheid was.

In die brief getuigde hij dat er geen verdeeldheid in Christus kon zijn. Integendeel, hij zei: „... ik bid u, broeders, door den Naam van onzen Here Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat onder u geen scheuringen zijn, maar dat gij samengevoegd zijt in een zelfden zin, en in een zelfde gevoelen.” (I Kor. 1:10.)

Enkele sekten die in de begindagen van het Christendom tot ontwikkeling kwamen, waren:

De Joodse-christenen, die het christendom probeerden te verjoodsen en de Mozaïsche wetten erin op wilden nemen.

De Millenniumisten.

De Ebonieten, die de gewoonte in stand hielden om water te gebruiken bij het Avondmaal in plaats van wijn.

De Gnostici, die Jehova en de Mozaïsche wet verwierpen.

De Elkesieten, van wie bekend is dat ze doopten.

De Archonieten, die leerden over het bestaan van een verheven moeder in de hemel.

De Kopten, die er in Egypte nog zijn.

De Syrische christenen.

De Madaenen, een andere dopende groep.

De Manichaeërs, en een aantal anderen.

Na de val van Jeruzalem, ongeveer in het jaar 70 n. Chr., voerden de Hellenieten de boventoon in de christelijke godsdienst, daarbij gebruik makend van de Griekse invloed die boven de bestaande culturen van die omgeving geacht werd. De filosofische opvattingen van de Grieken beïnvloedden het christendom sterk, en men veranderde de leer en het leven naar het Evangelie. Dit begrijpt men beter als men weet dat zowel

Arius als Athanasius Griekse filosofen waren van het Concilie van Nicea over de geloofsbelijdenis. Om deze reden zijn ook de eerste boeken van het Nieuwe Testament in het Grieks geschreven.

Deze stukjes geschiedenis tonen duidelijk aan hoe belangrijk het is dat versplintering in groepen wordt voorkomen, want zoals Paulus het uitdrukte, zeggen sommigen: „Ik ben van Paulus, en ik van Apollos; en ik van Céfas” (I Kor. 1:12), maar Christus kan niet verdeeld zijn. Er is geen andere Heiland dan Jezus en door Hem is redding alleen mogelijk op het rechte en nauwe pad, en niet volgens de geloofsbelijdenis en kerkgebruiken van mensen.

Daarom is het erg belangrijk dat de leden zich niet afscheiden van de ware Kerk, noch ervan afvallen, noch zich schuldig maken aan gedragingen die tot excommunicatie leiden.

Indien mensen zich van de Kerk van de Here afscheiden, scheiden zij zich af van Zijn middelen tot zaligheid, want zaligheid komt alléén door de Kerk.

Sommige mensen hebben in deze tijd zelf sekten gevormd en onder hen bevinden zich mensen die zich beroepen op Leer en Verbonden 85.

Zij beweren dat de Kerk op een dwaalspoor is gebracht, dat de leiders niet langer geïnspireerd zijn en dat „een machtige en sterke” persoon nodig is om de zaken van de Here over te nemen. En zonder enige blij van bescheidenheid werpen zij zichzelf op voor die functie.

Er is echter een vers in deze afdeling dat zij over het hoofd zien. Dat vers is wel heel toepasselijk. Hierin staat dat afvalligen en anderen die van de Kerk afgesneden zijn niet gevonden zullen worden

onder de heiligen des Allerhoogsten te dien dage. Waarom? Omdat de zaligheid in de Kerk is en nergens anders.

Lees het woord des Heren:

„En zij, die het Hogepriesterschap dragen, zowel als de lagere priesterschap, of de leden wier namen niet in het boek der wet opgetekend worden bevonden, of die afvallig worden bevonden, ofwel van de Kerk zijn afgesneden, zullen te dien dage geen erfland onder de heiligen des Allerhoogsten vinden.” (L&V 85:11.)

Maar zij die er een godsdienst van eigen makelij op na houden zijn niet de enigen die van de Kerk afgesneden zijn. Er zijn er ook die wegens onzedelijkheid of andere schendingen van de gedragsregels van de Here zijn afgesneden. Ook zij zouden deze tekst eens zorgvuldig moeten overwegen.

Indien de mensen ook maar enigszins in God geloven, indien zij zich maar enigszins bekommeren om hun zaligheid, moeten zij — zoals in dit vers wordt gezegd — beseffen dat de zaligheid door de Kerk komt, en dat mensen, die om welke reden dan ook van de Kerk afgesneden zijn, vervallen zijn van hun erfenis in het Koninkrijk van God. President Brigham Young beschreef het lot van afvalligen onomwonden toen hij zei:

„Waarom vallen mensen af? Zoals u weet zijn wij het ‚Oude schip Zion’. We varen midden op de oceaan. We worden overvallen door de storm en zoals de zeelui zeggen, hij slaat hard toe. ‚Ik blijf hier niet’, zegt de een. ‚Ik geloof niet dat dit het ‚Oude schip Zion’ is.’” ‚Maar we bevinden ons midden op de oceaan.’ ‚Dat kan me niet schelen, ik blijf hier niet.’ ‚Vertrokken is hij al, en hij springt over boord. Zal hij verdrinken? Ja. Dat zullen allen die deze Kerk verla-

ten. De Kerk is het ‚Oude schip Zion‘. Laat ons aan boord blijven.“ En hij gaat verder: „Indien de kaars van de Allerhoogste niet vanaf deze plaats schijnt, hoeft u hem nergens anders te zoeken.“ En dan zegt deze machtige man in Israël:

„Als een lid van de Kerk de neiging toont te betwijfelen of de president van de Kerk het recht heeft in alles te leiden, zijn dat tekenen van afval van een geest die, indien aangemoedigd, zal leiden tot afscheiding van de Kerk en uiteindelijk tot de ondergang. Waar ook de neiging bestaat een ambtenaar tegen te werken die volgens de regels van dit Koninkrijk werd aangesteld, ongeacht in welke functie hij werkzaam zal zijn, zullen dezelfde resultaten het gevolg zijn, indien men daarin volhardt.“ Aldus president Brigham Young. (*Discourses of Brigham Young*, blz. 82-83, 85.)

De taal van de Here is eenvoudig en gemakkelijk te begrijpen. Indien iemand van de Kerk is afgevallen of door een daartoe gemachtigde rechtbank die de Here heeft gegeven, is afgesneden, zal hij geen erfenis vinden onder de heiligen van de Allerhoogste, tenzij hij zich bekeert.

Er wordt in deze tijd heus niet meer zaligheid gevonden in afgescheiden groepen dan vroeger in de verschillende sekten die de leringen van Mozes ontheiligden, of in die uit de dagen toen het Christendom nog maar kort bestond, sekten die wetten overtraden, de inzettingen veranderden en het eeuwige verbond verbraken.

In dezelfde afdeling van de Leer en Verbonden zegt de Here: „... allen die niet in het gedenboek opgetekend worden gevonden, zullen te dien dage geen erfland bezitten, doch zij zullen worden

afgescheiden, en hun deel zal hun onder de ongelovigen worden toegewezen, waar weinig en knersing der tanden is.“ (L&V 85:9.)

Er zijn mensen die beweren dat hun, hoewel ze van de Kerk werden afgesneden, het priesterschap en de zegeningen van de tempel niet werden afgenomen. Wij herinneren deze mensen eraan dat de macht die bindt dezelfde is als die welke ontbindt, want de Here heeft van Zijn getrouwe dienstknechten gezegd: „... wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.“ (Mt. 16:19; L&V 132:46.) Excommunicatie ontnemt de mens alle zegeningen van de Kerk.

Wat is zo kostbaar als de zaligheid? En hoe kan ze worden verkregen? Alleen door de Kerk en door nauw bij haar programma betrokken te zijn.

Er is geen andere weg. Indien wij niet kloekmoedig het getuigenis van Jezus dragen en wij in gebreke blijven om ons te bekeren, verliezen wij onze koningskroon en worden wij ergens anders geplaatst. (Zie L&V 76:79.) Maar wat is de bekering iets ongelofelijk moois.

De Here heeft gezegd dat, indien wij ons van onze zonden bekeren en vanaf dan al Zijn verordeningen zullen nakomen, vergeving het resultaat zal zijn en verbetering mogelijk gemaakt wordt.

Welke grotere belofte kan de verdoolde verwachten?

De Here kwam om zondaars terdeden. Hij leerde dat het de zieken zijn die de heelmeeester nodig hebben. Daarom nodigt Hij de zieken uit – maar ook alle anderen – tot Hem te komen, zich te bekeren, en gereinigd en gered te worden in Zijn koninkrijk.

„Zou Ik enigszins lust hebben aan den dood des goddelozen, spreek de Heere Heere; is het niet als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve? (Ez. 18:23.)

Daarom roept Hij in Zijn goedheid en genade:

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

„Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.

„Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.“ (Mt. 11:28-30.)

Laten wij beseffen dat Zijn juk onverbrekkelijk tot Zijn Kerk behoort en dat Zijn last vereist dat ieder van ons leeft bij ieder woord dat de mond Gods uitgaat. En dit getuig ik nederig in de heilige naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente.	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★	↓	SS	S	†	D	L	P	O	Z	H	
Aalst				×								KINDT, Rachel Raymonda
Antwerpen				×								CAVENS, Leonardus Augustinus
				×								WILDENBERG, Daniel Henri Marinus van den
Brussel				×								COOSEMANS-HANSENS, Cecile Marie
				×								COOSEMANS, Marina Ivonne
Hengelo				×								HULSKERS-WIELDRAAIJER, Tietje Jacoba
Alkmaar				×								BEENTJES-VAN DER KLUGT, Divera Clasina M.
Almelo									×			BRANDBURG, Douglas Paul
Amersfoort				×								LEENHEER, Dirk Boudewijn
Amsterdam				×								SCHEFFER, Wikje Christina
Antwerpen				×								DEBAENE-VERHEVEN, Rosalia Elisabeth L.
Apeldoorn				×								JONGEJAN, Paul
Arnhem				×								PETERS, Antonetta Adriana
				×								WEERD, Gerry G. de
Brussel									×			QUARTEL, Cornelius Paulus Arie
Delft				×								KWEE, Hong Tjoen
Den Haag				×								ENDE, Geert van der
Den Helder									×			PETERS, Jan sr.
Eindhoven										×		MONSJOU, Gustaaf van
Gent				×								BAETENS, André Auguste M. J. G.
				×								BAETENS-DEN TYN, Diana Maria A.
				×								DEDOBBELAERE, Henriette Albertina
				×								DESMET, Nadine Maria A.
Hengelo				×								MOSSEL, NoNo
Leeuwarden				×								SCHEEPBOUWER, Evert
				×								SLOF-DE BREED, Maria
Nijmegen									×			LEEUVEN, Antonie Pieter van
Schiedam-Vlaardingen				×								BAS, Arie Jan Pieter van der
				×								WETELING, Jan Jozef
Zeist				×								BHIKHOE, Ramplari
				×								BHIKHOE, Jaiwantie
Zwolle				×								DROGEN, Gerret Hermanus van

AANGEKOMEN ZENDELINGEN
9 augustus 1973

ANDERSON, Jay Stevenson,
Burley, Idaho

DAVIS, Gary Richard,
Las Vegas, Nevada

JAMES, Gary Thomas,
Orem, Utah

ODOM, Wyndal Evan,
Vidor, Texas

SABIN, Gary Byron,
Orem, Utah

SALMOND, Lonn Hadley,
Ogden, Utah

SANDER, Michael Steven,
Jackson, Missouri

TREE, Ronald Bruce,
Heber City, Utah

WILSON, Ross Alan,
Heber City, Utah

VERTROKKEN ZENDELINGEN
11 augustus 1973

BISSET, Robert George,
Lethbridge, Alberta, Canada

GUNDERSEN, Bruce Van,
Salt Lake City, Utah

LIEFTING, Blanche Johanna
Theresia, Salt Lake City, Utah

LIEFTING, Daniel David,
Salt Lake City, Utah

LIMBURG, Garth Standing,
Salt Lake City, Utah

NORDIN, Paul Lee,
Visalia, California

RUNIA, Ronald,
Salt Lake City, Utah

Max van der Put op zending geweest

„Zou het u verbazen als ik u vertelde dat God vandaag de dag in rechtstreeks contact staat met een man hier op aarde?”

Je zit in een auto naast iemand die je nog nooit ontmoet hebt, je weet dat je maar tien minuten hebt. Dan moet je uitstappen, want dan ben je op de plaats waar je afspraken hebt. En je weet dat hij ook nog verder moet. Het zou hem inderdaad verbazen. Vooral als hij let op de toestand in de zogenaamde christelijke wereld.

Je vertelt hem toch maar over het eerste visoen van Joseph Smith en hoe hij in het bezit kwam van het Boek van Mormon en dat vertaalde. En hoe hijzelf een getuigenis kan krijgen dat die dingen waar zijn, door zich voor zijn hemelse Vader te vernederen.

En dan ben je alweer waar je uit elkaar moet en vraag je hem of hij het Boek van Mormon wil lezen. Gezien echter al de verwarring die er bestaat en omdat hij ook al een daagje ouder wordt vindt hij het maar beter om aan zijn eigen overtuigingen vast te blijven houden.

Je doet, terwijl je collega al aan het uitstappen is, een laatste poging, door je getuigenis te geven en hem te vertellen dat dit misschien de enige kans in zijn leven zal zijn om de volle waarheid te leren kennen.

Plotseling kijkt hij je recht in je ogen en zegt:

„Weet je dat ik eigenlijk nooit lifters meeneem, maar vanavond wilt ik, voordat ik jullie zag, dat ik twee mannen zou ontmoeten en ergens

heen brengen, en daarom stopte ik toen ik jullie zag.”

Je grijpt die kans aan en vertelt hem dat Gods hand hem leidt, die avond en altijd, je geeft hem een Boek van Mormon en nogmaals je getuigenis dat het boek een bron van geluk voor hem zal betekenen. Je stapt uit en hij rijdt weg. Je weet niet eens hoe hij heet en waarschijnlijk zul je hem nooit meer ontmoeten. Maar je weet met je hele hart en je voelt de brandende vreugde, dat je een instrument in Gods handen was en dat je hemelse Vader die man naar jou toe heeft gestuurd om over het Evangelie te horen, ook al was het maar tien minuten.

Dat gebeurde onlangs op een avond toen ik nog op zending was en is precies een schets van wat je zending te betekenen heeft.

— Max van der Put

Jan Weening op zending

Hier een kort bericht uit Duitsland. Op het moment dat ik dit schrijf ben ik bijna vier weken op zending. En als u mij vraagt: „Hoe is zendingswerk, broeder Weening?“, dan zeg ik u nu: „Moeilijk, vreugdevol en fantastisch.”

Er is echter één groot gevaar aan zendingswerk en dat is: je kunt er aan verslaafd raken. De zendelingen hebben een buitengewoon goed recept. Het is, dat je van elke dag de beste dag van je leven maakt.

Om Joseph Smith te citeren uit de Leer en Verbonden: Na de vele getuigenissen die gegeven zijn, geef ik thans het mijne: „De Here leeft!”

Jan Weening

Zwarte cape

Wie is er zo vriendelijk geweest totnu toe te zorgen voor mijn zwarte cape?

Vanaf de roadshowfinale in Zwolle mis ik dit dierbare kledingstuk. Het signalement was toen: lange blauwzwarte marinecape (voor de gelegenheid bedekt met zilveren sterren.)

Ik zou het zeer op prijs stellen als ik hem terugkreeg en hierbij is hulp van amateurdetectives welkom.

Wilt u hem — ongefrankeerd — zenden aan Ineke Kirschbaum, Laan van Rozenburg 17, Heemstede?

Catalogus-prijs

In alle wijken en gemeenten zijn nieuwe, volledige catalogi voorhanden. Het assortiment boeken voor ons taalgebied komt daar in voor, dat nuttig en nodig is voor het kerkelijk leven in 1973-1974.

De geldsbedragen daarin staan vermeld in Duitse marken. Op verzoek van Nederlandse zijde zal geen omrekening in Nederlandse guldens plaats vinden, aangezien de koersen van het Duitse en Nederlandse geld ongeveer gelijk zijn. U kunt de vermelde bedragen beschouwen of het guldensbedragen waren. DM 1,50 betekent dus (hier) f 1,50.

De lucht boven de lage landen

Ieder die voor het eerst een zondagsschoolvergadering of een avondmaalsvergadering van de heiligen der laatste dagen bijwoont valt het op dat de leden hun gedachten onder woorden weten te brengen. Zelf heb ik die ervaring ook opgedaan. En als ik eraan terugdenk, dat ik in dat „spreken in het openbaar” zelf een cursus van twintig avonden had gevolgd, en toen meemaakte dat de heiligen „zomaar” mooie toespraken konden houden over wat hen beweegt, dan besef ik weer temeer wat een wonderde genade het is, tot onze Kerk te mogen behoren.

Alles wat er aan goeds te leren valt in een cursus „spreken in het openbaar” wordt in de praktijk allang toegepast door de leden van onze Kerk. Dat valt op.

Ik heb mijn aantekeningen van die cursus nog allemaal. Had ik die cursus nooit gevolgd, dan zou ik nu wellicht, als lid van Christus' Kerk, even ver zijn! Waar het weleens aan hapert is, dat we last hebben met benamingen. Hoe wordt zo'n toespraakje ook weer genoemd dat 's morgens in de zondagsschool gehouden wordt? Als we denken dat we het weten, zitten we er misschien toch nog een beetje naast. Het Nederlands is ook voor degenen die erbij opgegroeid zijn altijd nog moeilijk, en dan al die Engelse invloeden nog, waar we voortdurend aan bloot staan. Dat toespraakje heet een *toespraakje van twee en een halve minuut*, maar de leden die onder invloed van het Engels zeggen en elkaar nazeggen *twee-en-half-minuut-toespraakje* zou ik niet de kost kunnen geven, hoe graag ik dat zou doen.

We spreken veel over de *Heer*, wat erg eerbiedig kan klinken. Maar het moet volgens de standaardwerken zijn de *Here*. „Wie zijt Gij, *Here*?” „I' Is de *Here!*”

Een *zendeling* wordt haast steevast een *elder* genoemd. Waarom noemen we een *zendeling* geen *zendeling*? We dienen hem aan te spreken met *broeder*. Dat woord *elder* betekent: *ouderling*, niet: *zendeling*.

Zoiets is er ook aan de hand met onze *kweekschool*. Die krijgt ook al van die Engelse namen, en die namen gaan in het Nederlands al evenmin op.

Laten we ook spreken van de *ZHV-conferentie*. Iedere andere benaming is de naam niet. Het is misschien aardig om in dit rijtje te vermelden dat een toespraak niet wordt *gegeven*, maar *gehouden*. Dat *geven* van een toespraak is typisch zendingen-Nederlands en laten de zendingen hun Nederlands maar van ons leren, niet wij ons Nederlands van hen.

De woorden *Aäronitisch* en *Melchizedeks* zijn ook zendingen-Nederlands. Die gaan te zindelijk in alle publikaties van de Kerk het veld ruimen voor *Aäronitisch* en *Melchizedekitisch*, maar dat duurt nog wel een tijdje. Er moet namelijk overeenstemming blijven met belangrijke nog gebruikte teksten binnen de Kerk. Wie mondeling de woorden *Aäronitisch* en *Melchizedekitisch* gebruikt of hoort gebruiken wete dat dat uitstekend Nederlands is.

Overigens is het zo verkwikkend dat iedereen in zijn eigen taal en in zijn eigen woorden kan spreken in ons midden. Het zit 'm niet in de „mooie woorden”, dat is bekend. En dat hierboven dus een paar termen zijn vermeld die aan te raden vallen houdt helemaal niet in dat iemand die termen gebruiken *moet*. Men spreke zoals men geleid wordt door de Geest.

— De coördinator van *De Ster* en het Vertaalbureau.

Wie wil de profeet zien?

Zuster Belle S. Spafford is de algemeen presidente van de ZHV en vertelde eens het volgende verhaal. Toen in de Londense Tempel de toenmalige profeet verwacht werd om die tempel in te wijden verscheen daar een broeder om de profeet te zien. Hij had drie maanden lang bij zijn baas moeten soebatten om vrij te kunnen krijgen en dat was gelukt. Hij wilde de profeet zien, ondanks het feit dat zijn vrouw net een baby zou kunnen krijgen als hij van huis was. Hij moest dagen van huis zijn, want hij woonde in een ander deel van Engeland. Net op het moment dat hij zou vertrekken kondigde de baby zijn komst aan. Maar — hij wilde de profeet zien! Zijn vrouw zei hem dat zij zich best zou reddden als dat zien van de profeet zo belangrijk was.

De broeder arriveerde bij de tempel en kreeg een plaatsje toegewezen — in de centrale-verwarmingskelder. Daar had iemand een luidspreek opgehangen. Hij kon de profeet niet zien, vanwege de enorme toeloop.

En de broeder keek een beetje sip. Dat zou bij ons ook het geval geweest zijn, als we met veel moeite en pijn naar München hadden moeten gaan en dan nog niets gezien hadden.

Maar de broeder had gehoord. Komt, hoórt naar eens profeten stem!

De broeder had de toespraak van de profeet en diens inwijdingsgebed haast net zo goed kunnen lezen, in de *Millennial Star*.

U, die naar München geweest bent en u die er niet geweest bent, wie wil de profeet zien? Laten we de profeet in ieder geval willen horen. Laten we lezen wat hij zegt. En ter harte nemen.

In het altijd interessante wijkkrantje van de wijk Amsterdam schreef zuster A. A. de Bruijn te Amstelveen over de besteding van onze kerkelijke bijdragen:

GELD

Wat doet de Kerk ermee?

Velen van ons drukken de bisschop trouw een enveloppe in de hand. Wij doen dit omdat wij geloven dat de Here dit offer van ons vraagt. Het is te hopen dat u uw offer niet alleen maar geeft uit plichtsbef, maar ook uit liefde. Naar ik aanneem vertrouwt u er zonder meer op dat de Kerk uw gaven goed besteedt. Hebt u zich wel eens afgevraagd wat er eigenlijk met het geld — uw offer aan de Here — wordt gedaan?

Uit verschillende kerkelijke publicaties heb ik wat gegevens voor u verzameld.

U kunt uw geld als volgt indelen als u het geeft:

1. Tienden
2. Zendingenfonds
3. Begroting
4. Bouwfonds
5. Vastengaven
6. Quorumfondsen
7. Tempelfonds
8. Speciaal fonds voor tempelbouw
9. Kerkelijke bezittingen

Uw tienden worden gebruikt voor:

- a. tempelbouw
- b. ziekenhuizen en scholen
- c. kerkbouw
- d. onderhoud van kerkelijke gebouwen
- e. lesmateriaal en tijdschriften
- f. genealogie
- g. het hoofdkantoor der Kerk (personeel)

Het geld uit het zendingenfonds gaat naar zendingen die niet zelf

hun gehele zending kunnen financieren. Het gebeurt ook wel dat een gezin (of een aantal gezinnen samen) iemand op zending „adoptoort“.

Het geld dat u geeft voor de begroting wordt gebruikt voor het onderhoud van gebouwen. In onze Ring betalen wij 20% van de onderhoudskosten. Het kerkelijk hoofdkantoor legt de resterende 80% bij. Dit houdt dus in dat financieel sterkere Ringen ons bijstaan in het onderhoud van onze gebouwen.

De gelden voor het bouwfonds worden besteed aan nieuwbouw of verbouwing, doorgaans voor een gericht doel.

De vastengaven worden aangewend om de behoeftigen bij te staan. Elke bisschop is als een vader verantwoordelijk voor de leden van zijn wijk. Als zij financieel „omhoog zitten“ kan hij ze „bijspijkeren“. Is het fonds vastengaven niet toereikend, dan klopt de bisschop aan bij de Ring. De Ring op haar beurt kan weer terecht in Salt Lake City. Geld dat „over“ is vloeit op deze manier naar de plaats waar het nodig is.

De quorumfondsen worden door de leden van het quorum bijeengebracht, meestal voor een gericht doel. Voorbeeld: hulp aan een zending; publicatie van een boek over de voorraad.

Het tempelfonds wordt gebruikt om mensen te helpen die het niet zelf kunnen bekostigen om naar de tempel te gaan.

Een speciaal fonds voor tempelbouw vinden we meestal in een gebied dat zelf graag een tempel wil hebben, of waar een tempel wordt gebouwd.

De kerkelijke bezittingen die buiten de welzijnszorg vallen, worden gebruikt om geld te verkrijgen voor b. v. reiskosten die men niet altijd zelf kan dragen. De Algemene Autoriteiten worden niet betaald; het talrijke kantoorpersoneel en alles wat daarbij hoort (vertaalttoestanden enz.) wél.

Graag zou ik u heel in het kort de volgende recente geschiedenis vertellen. Zoals u misschien weet heeft de Kerk in Amerika boerderijen, landerijen, fabrieken en speciale distributiecentra in het kader van het welzijnszorg. Het doel van dit project is: materiële hulp verlenen waar dat nodig is. Er wordt geen winst gemaakt, Meestal wordt er door de leden belangeloos gewerkt, vooral in de oogsttijd.

Er gingen in de regering van de staat Utah stemmen op om de Mormonen nu maar eens een fikse belastingaanslag te sturen voor al die bezittingen. Een kerkelijke vertegenwoordiger is toen met de regering aan het rekenen geslagen, met als conclusie:

Geraamde belastingen op bezittingen: \$ 87,616.00

Verleende bijstand door de welzijnszorg aan mensen die anders door de staat moesten worden onderhouden: \$ 2,098,514.71

Na het zien van deze bedragen hebben de betrokken regeringsambtenaren de aanslag onmiddellijk ingetrokken!

Ik vind het heel jammer dat ik u zo weinig van al het beschikbare kan laten zien. Het is zo inspirerend te zien en te lezen dat het geld dat je met liefde hebt geofferd goed wordt besteed.

Ik ben ervan overtuigd dat de Kerk het geld uitstekend beheert, op een wijze waarop onze Hemelse Vader het van Zijn leiders verwacht.

